

Sant Jordi 2021

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2021
Premià de Mar

 BMR edicions digitals

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi 2021
organitzat per l'Ajuntament de Premià de Mar
i l'Associació d'Estudis Científics i Culturals.

Textos premiats al Concurs Literari Sant Jordi està
subjecta a una llicència de Reconeixement-NoComer-
cial-SenseObraDerivada 4.0 Internacional de Creative
Commons.

Copyright de les il·lustracions, Esther Méndez
Disseny i maquetació, Aguiló Gràfic SL
Primera edició digital: juliol 2021

Edita: BMR Edicions Digitals
Biblioteca Municipal Martí Rosselló i Lloveras
de Premià de Mar

Ajuntament de
Premià de Mar
www.premiademar.cat

Diputació
Barcelona

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2021
Premià de Mar

ACTA DEL JURAT DELS PREMIS SANT JORDI 2021

Reunits a la biblioteca Martí Rosselló i Lloveras, de Premià de Mar, el dimecres 21 d'abril de 2021, a les 18:00 h format per:

INFANTIL

Magda Roman de l'Escola Mar Nova
Montse Azcárate de l'Escola Assís
Raquel Esperanza Rampérez de l'Escola Montserrat
Sònia Ribas de l'Escola Sant Cristòfol
Pilar Guerra de l'Escola El Dofí

JUVENIL I ADULTS

Dolça Costa
Gemma Montoya
Griselda Ballester
Xavier Álvarez Llaberia
Margarida Muset

I un cop fetes les seves deliberacions, el jurat ha pres les següents determinacions:

GRUP A: 1r i 2n de Primària

.....

SEGON PREMI del grup A modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *La mascareta màgica*

Autora: **LUCÍA MARÍN REINON**

PRIMER PREMI del grup A modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Maya i el cervolet llest*

Autora: **MAYA LÓPEZ CARBALLO**

SEGON PREMI del grup A modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Coses*

Autora: **SOPHIA CÁRDENAS**

PRIMER PREMI del grup A modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *La tortuga*

Autor: **MARC CAMACHO MONTERO**

GRUP B: 3r i 4t de Primària

SEGON PREMI del grup B modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *La nova princesa de Sant Castanyer*

Autora: **CLÀUDIA MÉNDEZ**

PRIMER PREMI del grup B modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Mango*

Autora: **JÚLIA GUINOT GANIGUÉ**

SEGON PREMI del grup B modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *El matí*

Autora: **EDNA PENCO**

PRIMER PREMI del grup B modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Les quatre estacions*

Autor: **MIQUEL ANTOLÍ**

GRUP C: 5è i 6è de Primària

SEGON PREMI del grup C modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Un futur incert*

Autor: **ENZO ROMERO AGÜERA**

PRIMER PREMI del grup C modalitat prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Malak*

Autora: **MARIA MONTOLIO**

SEGON PREMI del grup C modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Mandra*

Autora: **CÈLIA FERNÁNDEZ LÓPEZ**

PRIMER PREMI del grup C modalitat poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *La història de Sant Jordi*

Autora: **KLARA TERBLANCHE**

GRUP D: 1r i 2n d'ESO

SEGON PREMI del grup D modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Un somni estrany*

Autora: **IRENE CAMPOY PRETER**

PRIMER PREMI del grup D modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Dies sense nom*

Autora: **GALA AMADO**

SEGON PREMI del grup D modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *L'àvia*

Autor: **JAN TORNERO MORTE**

PRIMER PREMI del grup D modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Una flor agra*

Autora: **SÍLVIA MARTÍN CAPARRÓS**

GRUP E: 3r o 4t d'ESO

SEGON PREMI del grup E modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Els suburbis del crim*

Autora: **NOA PONT MEDINA**

PRIMER PREMI del grup E modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Escrivint, llegint...*

Autora: **AITANA CARRASCO VÁZQUEZ**

SEGON PREMI del grup E modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Una revista*

Autora: **JÚLIA NAVARRO LENTHÉRIC**

PRIMER PREMI del grup E modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Éssers*

Autora: **NÚRIA FORTUNATO JIMÉNEZ**

GRUP F: de 15 a 18 anys

SEGON PREMI del grup F modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *I si no vull tornar a ser jo*

Autora: **LAIA VIDAL PI**

PRIMER PREMI del grup F modalitat Prosa dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Estimar-te com la terra*

Autora: **CLARA BIGORDÀ CAPELLAS**

SEGON PREMI del grup F modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *M'estimo amb incertesa*

Autora: **LAIA VIDAL PI**

PRIMER PREMI del grup F modalitat Poesia dels Premis Sant Jordi 2021 a:

Títol: *Allà on les paraules no arriben*

Autor: **MARTÍ CASANOVAS OLIVERES**

GRUP G: de 19 anys endavant

PRIMER PREMI del grup G modalitat PROSA

Títol: *Prometo*

Autora: **MIREIA VANCELLS**

PRIMER PREMI del grup G modalitat POESIA

Títol: *Brou de text*

Autor: **JOAN GILI FORNELLS**

Índex

BROU DE TEXT	11
JOAN GILI FORNELLS	
PROMETO	12
MIREIA VANCELLS	
I SI NO VULL “TORNAR A SER JO”?	16
LAIA VIDAL PI	
ESTIMAR-TE COM LA TERRA	20
CLARA BIGORDÀ CAPELLAS	
M’ESTIMO AMB INCERTESA	24
LAIA VIDAL PI	
ALLÀ ON LES PARAULES NO ARRIBEN	25
MARTÍ CASANOVAS OLIVERES	
ELS SUBURBIS D’UN CRIM.....	27
NOA PONT MEDINA	
ESCRIVINT, LLEGINT... ..	31
AITANA CARRASCO VÁZQUEZ	
UNA REVISTA	35
JÚLIA NAVARRO LENTHÉRIC	
ÉSSERS	36
NÚRIA FORTUNATO JIMÉNEZ	
UN SOMNI ESTRANY	39
IRENE CAMPOY PRETER	
DIES SENSE NOM	42
GALA AMADO	
L’ÀVIA	46
JAN TORNERO MORTE	
UNA FLOR AGRA	47
AUTORA: SÍLVIA MARTÍN CAPARRÓS	

UN FUTUR INCERT	50
ENZO ROMERO AGÜERA	
MALAK	54
MARIA MONTOLIO	
MANDRA	57
CÈLIA FERNÁNDEZ LÓPEZ	
LA HISTÒRIA DE SANT JORDI	58
KLARA TERBLANCHE	
LA NOVA PRINCESA DE SANT CASTANYER	60
CLÀUDIA MÉNDEZ	
MANGO	63
JÚLIA GUINOT GANIGUÉ	
EL MATÍ	64
EDNA PENCO	
LES QUATRE ESTACIONS.....	65
MIQUEL ANTOLÍ	
LA MASCARETA MÀGICA	67
LUCÍA MARÍN REINON	
MAYA I EL CERVOLET LLEST	68
MAYA LÓPEZ CARBALLO	
COSES	69
SOPHIA CÁRDENAS	
LA TORTUGA	70
MARC CAMACHO MONTERO	

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2021
Premià de Mar

GRUP G: de 19 anys
en endavant

BROU DE TEXT

JOAN GILI FORNELLS

Brollen paraules, farcides i estranyes,
Vomito mots, semblen pops,
cuino cabòries, falses històries,
enganys i parany, tancades amb panys,

brou de lletres, petites i estretes,
signes lligats, missatges xifrats, plats de gemecs,
històries de grecs, fulls estripats, somnis trencats,

jugo amb les lletres, dolces i netes,
aptes i brutes, també són dutes, arrossat de dites,
sàvies i mites, déus nous, batran els ous,

somio truites, totes cuites, fulls en blanc,
tinta i sang, sal i pebre, lletres a terra,
grumolls escrits, llibrets farcits,

cap de pardals, teclats i vocals,
poemes trinxats,
versos fumats,
sopa de faules, culleres a taula,
soc el cuiner, mà de morter,

suquet de text, auques i engrunes,
cap i tinta, és el que pinta,
res és corrent, lletres al vent,
Cuino sol, tot en un bol.

PROMETO

MIREIA VANCELLS

—Aquest any que tot just comença, et prometo... ser —anuncia l'home, dret davant dels fogons, mentre sofregit—. Què et sembla?

—Com? —pregunta la seva dona mentre es llima les ungles, asseguda a la taula de la cuina, sense fer-li gaire cas.

—Prometo ser —repeteix, els ulls fixats en la perola que conté la ceba i el tomàquet que ell mateix ha tallat, finissims, fa només una estona. La ceba l'ha fet plorar una mica i encara té els ulls vermellorsos.

—No t'entenc.

—Sí, dona —insisteix, mentre tasta un xic del contingut de la cullera de fusta per comprovar-ne el punt de sal—. No sé si recordes que, en el nostre primer Cap d'Any com a nòvies, et vaig prometre tenir. Tenir un bon cotxe, tenir un pis nostre, tenir una bona feina, tenir un bon sou, tenir objectius, tenir il·lusió per casar-me amb tu, tenir ganes d'estar amb tu tota la vida... Te'n recordes?

—Ai, sí. —afirma ella, mentre s'observa les ungles i bufa lleugerament la llima—.

Me'n recordo, de quan vas triar el verb tenir. Que n' erets, de mono, estimat.

—Sí —reconeix, alçant les celles—. Molt mono.

Es concentra un parell de minuts en el seus pensaments mentre remena el sofregit de manera mecànica, ara mirant la cassola sense veure-la, amb la mirada perduda en algun punt dels fogons. Ella continua fent-se la manicura i calla, complaguda, mentre el seu home està en silenci.

—I et recordes —diu tot d'un plegat, retornant a la realitat—, del meu primer Any Nou... ja com a marit?

—Doncs... —titubeja, i desvia momentàniament l'atenció dels seus dits mentre sembla passejar la mirada per records que té enterrats en la memòria.

—Et vaig prometre fer —li recorda.

—Ara que ho dius... —respon, mentre es torna a llimar les ungles.

—Fer. Fer un curs de cuina, fer esport, fer bondat, fer dieta, fer un viatge romàntic cada estiu, fer l'amor amb tu cada dia... Te'n recordes?

—Ja en fa una pila immensa d'anys, de tot plegat, carinyo, però ara que ho has esmentat... sí que me'n recordo. Fer —se'l mira, nostàlgica—. Sempre m'ha encantat la nostra

tradició, la que ens vam inventar tu i jo, de prometre'ns l'un a l'altre un verb per any. Puntual, cada u de gener. Any nou, verb nou. El nostre compromís secret.

—Exacte. El nostre compromís secret. La promesa d'un verb nou cada començament d'any.

—Ai, sí... que n'hem sigut sempre, d'originals, oi?

—Sí. Molt —afirma amb desapassionament, i es torna a capficar en la seva tasca culinària—. I en el meu primer Any Nou com a flamant pare de bessons —diu, després de la pausa—, et vaig prometre aconseguir.

—Aconseguir...

—Aconseguir una promoció, aconseguir cobrar més, aconseguir una casa més gran, aconseguir trobar temps per passar-lo amb vosaltres, aconseguir una millor hipoteca, aconseguir ser un bon pare, aconseguir fer-te feliç...

—Ho recordo, ho recordo —repeteix ella, de nou concentrada en els seus dits, ara amb un bastonet amb el que es passa líquid anticutícul·la.

—Tots aquests anys que hem passat junts —continua ell, mentre vigila que no se li enganxi el guisat—, he anat prometent tot de verbs. Tenir, fer, aconseguir...

Treballar... Cuidar...

Mantenir... Proveir... Augmentar... Abastir...

Demostrar... Donar...

Rectificar, corregir, reparar, arreglar, resoldre, servir, explicar, tolerar, acceptar,
negociar, perdonar, prometre, superar...

Renunciar... Continuar... Aguantar...

Es fa un silenci, que, per a ell, és incòmode. Ella, com si sentís ploure, observa les seves ungles, ja perfectament llimades, agafa el potet d'esmalt d'ungles i el sacseja. Després, l'obre.

—I doncs, quin has dit que era, el verb d'enguany? —pregunta, com si no recordés el dia de la setmana.

—Ser.

—Ser... —repeteix, mecànicament— Però... com vols dir, ser? Pots concretar?

—Concretar! Me l'havia descuidat! —exclama, sarcàstic—. Va ser el verb de fa sis anys! —Somriu per a sí mateix, mentre determina, per la transparència de la ceba i per la tonalitat marronosa del tomàquet, que aviat podrà apagar el foc—. Sí. I tant, si puc

concretar! Vull ser. Ser, sí. Ser jo, en tota la meva essència. Ser jo de nou. Ser, de veritat. Tornar a ser jo completament. Ser jo, com era abans de conèixer-te, abans de tants verbs difícils i dolorosos. Ser jo mateix. Ser la meva essència i la meva substància. Ser. Ser jo... una altra vegada.

—Ah... molt bé, carinyo —diu, amb la veu aguda, com si parlés a un nen petit, mentre es pinta la primera ungla—. I a mi?

—A tu, què?

—A mi... a mi també me'n toca un cada any, no?

—Cert.

—I doncs... Quin verb creus que em tocaria?

—A tu? —afirma més que no pas qüestiona mentre un somris sorneguer se li dibuixa al rostre—. A tu, enguany, de fet, ben mirat... te'n toquen dos.

—Dos? —qüestiona, mentre l'examina amb la mirada, estranyada.

—Dos. Pel mateix preu. Pim-pam. Perquè tu ho vals. Ella somriu, divertida.

—I quins serien? —pregunta.

Ell fa una pausa com per agafar aire, però només és un brevíssim parèntesi que dura uns segons. Ella se'l mira i aixeca les celles. Apaga el foc amb tota la calma, es treu el davantal amb parsimònia, fa unes passes cap al penjador de l'entrada, es posa la jaqueta, agafa un manyoc de claus, la cartera, una maleta que la seva muller no havia detectat fins a aleshores, i obre la porta.

—Serien aquests dos verbs: entendre —etziba, mentre fa un pas cap al replà. I, amb un mig somriure i veu ferma que ressona per tota l'escala, sentència:— ... i divorciar.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2021
Premià de Mar

GRUP F: de 15 a 18 anys

I SI NO VULL “TORNAR A SER JO”?

LAIA VIDAL PI

CARLA (PRÒLEG)

A vegades hem de deixar-nos estimar, hem de deixar que ens estimin, que ens diguin que tot anirà bé. D'altres necessitem que ens diguin que ens estem equivocant, que allò que creiem que està bé no ho està, que potser estem fent mal a algú. Però tot això, totes aquestes coses, passen a ser secundàries quan no som capaços d'estimar-nos i conèixer-nos a nosaltres mateixos, i és aquí on comença la veritable història, on segurament comença la meva història.

LA DISCOTECA. Recordo aquella nit de manera molt borrosa. De fet, no recordo més que aquella nit. La sensació de no ser jo qui controla els meus pensaments, sinó el meu cos, m'esgarrija, sento por, molta por, i el pitjor és que no conec res, res ni ningú, ni tant sols em reconec.

La meva intenció era sentir-me millor, em sentia buida i volia omplir aquest buit, volia sentir-me viva, lliure, diferent, deixar de sentir-me jo, només per una nit. Mai havia tingut aquesta necessitat, o potser sí, però l'esquivava. En aquell moment només pensava a oblidar tot allò que em provocava dolor, que feia del dia un turment.

Mai havia volgut entrar en una discoteca, música a tot drap, gent, pudor d'alcohol... la veritat, no em semblaven gaire atractives, ni anaven amb mi. Vaig beure molt, un munt de copes que ni jo sabia què eren, però que la gent del meu voltat m'oferia constantment, anava molt col·locada i no sabia el que feia, i la moto, la moto es va estampar, vaig deixar de tenir el control, un control que en realitat mai havia tingut.

L'AMBULÀNCIA. No penso. O potser sí. Estic espantada. És una sensació molt estranya, acabo de veure llum, fosc; de sentir crits, plors; de sentir por, dolor; de sentir-me dèbil, forta; de tornar a viure per primer cop.

No recordo res, intento recordar, però no puc, m'adono que per molt que m'esforci no puc, no puc pensar en res més a part del dolor i la sensació que tot es mou. Intento observar què hi ha al meu voltant, però tot gira i es mou com en una muntanya russa en què no pares de fer voltes i desitges que el trajecte acabi.

Veig un cos, està d'esquenes i ple de sang, no sé qui és, i de sobte, no soc capaç de seguir observant i tanco els ulls per no haver de seguir mirant al meu voltant. Aleshores el soroll de les ambulàncies inunda el meu cap, tot de gent cridant ordres, i movent-se d'un lloc a un altre, les seves passes són ràpides, i no triguen a traslladar-me dins l'ambulància plena de llum que em molesta i que no em deixa obrir els ulls. Tot passa molt

de pressa i en pocs minuts ja soc a l'hospital envoltada de metges lluitant per reanimar-me, però en realitat jo ja hi soc, tot i no poder gesticular cap paraula ni obrir els ulls, noto que hi soc. I a poc a poc m'adormo.

LA DOCTORA. Em desperto de sobte espantada pel que acabo de somiar, però m'adono que no soc a la meva habitació i que res d'això era un somni, i no tinc temps ni d'aixecar-me, quan una infermera s'apropa, i amb un somriure em saluda dient-me que em quedi estirada, m'acosta un got d'aigua i pastilles perquè me les prengui, em parla d'un accident i em diu que d'aquí poc vindrà a veure'm la doctora per explicar-m'ho.

No triga gaire a venir, però l'estona em resulta eterna, no saber res i el pitjor, no saber qui soc, m'esgarrija. La doctora entra per la porta amb un somriure simpàtic, que jo soc incapaç de retornar-li. El primer que fa és preguntar-me per mi, em pregunta una cosa tan aparentment simple com és el meu nom, però jo estic bloquejada, intento gesticular alguna paraula, algun nom, però m'adono que no puc, no sé com em dic. Em diu que no em preocupi, que és normal, a causa de l'accident que he tingut i que a poc a poc aniré recordant coses, que no em preocupi. Però jo no puc evitar sentir-me espantada, espantada de no saber qui soc. Estic en estat de xoc, no sé què m'ha passat. Cremades, sobredosis, fissures... són algunes de les paraules el meu cervell és capaç d'emmagatzemar. Em sento encara més aterrida, i noto una llàgrima resseguint la meva galta, sense que jo la pugui controlar.

L'HOSPITAL. L'hospital és com una esfera apartada de la societat. Porto ja un mes aquí dins. Sola. Encara no saben qui soc, de fet ni jo ho sé, no em paren de preguntar coses, estan intentant buscar la meva família. Però tinc família? Amics? És com si només existís l'ara i aquí. Res més. Estic trista, tinc la sensació que mai podré tenir els meus records, i que a mesura que el temps passa, no faig més que viure en una mentida, en una bombolla apartada del món, no em sento jo. Però qui soc jo?

Avui no ha estat un bon dia. Com sempre he passat el matí amb els altres nois i noies de la planta, però a la tarda m'han portat a una sala plena de gent que esperava que els expliqués com em sentia, què m'havia passat. Tots han anat explicant les seves històries, què els havia portat fins aquí, com se sentien... Jo m'he limitat a escoltar. He sentit històries, m'ha sorprès la d'un noi, l'Edgar, que per poc mor en un accident de moto. Diu que va ser per culpa d'un fort cop al cap, a la part inferior de la nuca, i que això li ha fet perdre la visió. Ara és incapaç de reconèixer els rostres de les persones, incloses les que més estima. Té l'esperança que sigui puntual. Ben mirat, és una mica semblant a la meva història, amb la diferència que ell, segurament, no en va ser el culpable, en canvi jo, sí. Jo vaig ser la que vaig perdre el control, ho recordo i m'espanto. De nou estic sola a l'habitació. Me'n vaig a dormir... demà serà un altre dia.

Em desperten els infermers, com cada dia, em punxen l'heparina perquè no se'm facin coàguls a la sang. Un dia més, i els mateixos interrogants. Torno a estar a la teràpia de grup. Parlen, i parlen, i gairebé ni els sento... Algú crida: - Esther! Així és com es refereixen a mi. Avui no me'n salvo, em toca parlar, i es fa un llarg silenci. La psicòloga m'anima a explicar la meva història. - Però quina història !?. M'adono que ho he dit en veu alta. Així que els dic el primer que em ve al cap, un flaix recurrent que he tingut des que vaig arribar a l'hospital: Soc en una discoteca, la música, la gent, estic eufòrica; davant meu una noia. És pèl-roja amb els cabells llargs, els ulls li brillen, també balla. De fet ballem les dues, ballem tan a prop que som una. Sento els seus llavis, i com els meus juguen amb els seus. Tatxant! ... Fins aquí la vida per capítols de... l'Esther! Tots es queden en silenci. Un silenci feixuc, tens.. fins que, de sobte, una noia baixeta em diu, - Ah, doncs ja saps alguna cosa, ets lesbiana! I jo em pregunto: per fer-li un petó a una noia soc lesbiana? M'agraden les noies? Qui era la noia de la discoteca? De sobte algú obre la porta. Em demanen que surti: han trobat els meus pares. Els veig. Es posen a plorar en veure'm, m'abracen. Una abraçada interminable. És una sensació estranya, és com si una part del meu cervell s'hagués connectat de cop. Els abraço. I per primera vegada d'ençà que vaig tenir l'accident jo també ploro. Noto el gust salat de les llàgrimes com em rodola pels llavis. Som a l'habitació, el que fins avui era casa. Els faig preguntes, vull saber com era, qui soc, d'on vinc, què m'ha passat. Ells no tenen respostes per a totes les meves preguntes. M'expliquen que ho han passat fatal, que han hagut de tancar la botiga, i que durant aquest últim mes no han parat de buscar-me. Han anat als Mossos, als hospitals, han parlat amb els amics. Era com si se m'hagués empassat la terra i tot per un error informàtic. Es veu que quan em van ingressar a l'hospital, em van inscriure com a Esther, en lloc de com a desconeguda o com a Carla, el meu veritable nom. Em dic Carla. Un nom buit però un nom.

Entra la infermera, necessiten unes dades per al meu historial. Els pares tenen resposta per a cada una de les preguntes que es van succeint. L'alçada, el pes, les al·lèrgies, el grup sanguini. Em sento com un objecte. Tinc davant els meus pares, per qui sembla que soc una completa desconeguda. No saben res de la meva història. Estic sola. De cop i volta tot sembla clar, m'adono que ja sé el que m'ha dut fins aquí. Un munt de flaixos inconnexos m'omplen el cap. Veus, crits, silencis, imatges.... Els pares a la botiga, jo sola a casa. Els pares a la botiga, jo a l'institut. Els pares a la botiga, jo a la festa.

S'ha fet tard. Surto de l'habitació. Necessito aire, pair tantes novetats... Vaig a la sala comuna. Allà hi ha l'Edgar i la Ruth. M'assec amb ells i m'afegeixo a la conversa. L'Edgar sembla simpàtic, em pregunta que com ha anat amb els meus pares, l'hi explico. Sembla que m'entén. Em comenta que a ell li passa una mica el mateix. Que des que ha perdut la vista sembla que tot sigui diferent. M'explica que tenia parella, però que des que és a l'hospital no n'ha sabut res, desapareguda, la Carla. Em sorprenc, Carla, com jo? Bé, per a ell em dic Esther.

Altra vegada les cures. Cada nit em venen a fer cures a les cremades de les cames. Quin mal! Els metges diuen que vaig millorant. Mai m'havia parat a mirar les meves cames cremades, estan vermelles, en carn viva. Tot això em supera. No poder donar resposta

a tot el que em passa pel cap fa que em senti insignificant. Les imatges de l'accident em venen al cap. La sang, la moto, el soroll, els crits, el silenci... i un cos, un cos que no sé de qui és, però que sé que per culpa meva va quedar ferit. Em sento culpable. I si era l'Edgar? Soc una mala persona per haver-me oblidat de qui se suposa que estimava? Soc la culpable que hagi perdut la visió?

Quin dia més intens. Per primera vegada en molts dies la culpabilitat deixa pas a l'esperança. Sí, potser soc culpable, però amb els records han vingut els sentiments. Els meus propis sentiments. Soc feliç. Feliç culpable. Però feliç al capdavant. Potser els meus pares mai han sabut com soc perquè ni tan sols jo ho sabia, però ara puc confiar que algun dia podré estimar-me i ser jo mateixa. No sé si l'Edgar i jo tornarem a estar junts. No sé qui és la noia que recordo i que m'apareix en somnis. Ni tan sols sé quan sortiré d'aquí... Però les respostes van apareixent i els dubtes donen pas a les certeses. La certesa que només jo puc forjar-me el meu propi camí.

Han passat tres anys des de l'accident. En poc més de dues setmanes em van donar l'alta. No em vaig atrevir a explicar-li tot a l'Edgar, no volia fer-li més mal. Tampoc vaig arribar a saber qui era aquella noia a qui sempre li estaré agraïda, perquè gràcies a ella vaig obrir-me camí per acceptar que la diferència ens fa més forts, que ens fa úniques. Que estimem a les persones, no al gènere. Que estimar mai està de més. Els pares m'han ajudat molt. Vam marxar de Sants, van muntar un negoci on-line per poder estar al meu costat. Hi ha hagut dies negres, grisos i de tots colors. Però som una família i dir-ho em fa immensament feliç. La culpa ha deixat pas a l'acceptació. Acceptar els meus actes i les seves conseqüències. Acceptar que no soc perfecte ni haig de ser-ho.

Tot plegat m'ha ajudat a ser qui realment vull ser. No està tot fet, però la meva veritable història comença estimant-me a mi mateixa. I avui puc dir en veu ben alta i clara, que M'ESTIMO.

ESTIMAR-TE COM LA TERRA

CLARA BIGORDÀ CAPELLAS

Quaranta-tresena setmana des que em van diagnosticar el càncer de mama. Em van dir que no duraria ni tres mesos i aquí estic. Com una rosa. Però no puc perdre més el temps perquè no sé fins quan em durarà la fortuna.

No rebo trucades de les meves amigues de Barcelona ni tampoc de les cosines de la província. Temen més elles que jo pel meu propi destí. No ho entendre mai. Sort que m'he fet amiga de la dona de la fleca, que em porta els croissants que no ha pogut vendre quan acaba el dia. A ella hi recorro quan fa mal temps, però els dies assolellats és el mar qui escolta els meus discursos. Parlo durant hores davant seu amb l'esperança que m'escoltis si has arribat a Civitavecchia.

Avui he acabat aviat el meu monòleg perquè m'ha entrat la gana abans de migdia i he pujat a casa a cuinar cigrons.

—Obrint caixes he trobat aquesta carta que està a nom teu — diu en Miquel — . Sense remitent.

Me l'allarga i reconec la teva lletra i el mal costum d'obviar els punts de les is. Se m'atura el món. Aixeco el cap i veig els ulls del meu marit preocupats.

— On era? — pregunto totalment desconcertada.

— A la caixa dels teus llibres — m'explica mentre alça un exemplar d'El temps de les cireres de Montserrat Roig. El teu llibre. El nostre. El que mai m'he sentit preparada per obrir des que vaig veure'l a la meva bústia el dia després que ens enxampessin enfilades al costat del cirerer. Ets tu.

I surto corrents cap a la platja altre cop, sense veure-hi del tot clar. Les llàgrimes em regalimen fins a la barbeta. Baixo descontrolada les escales de casa i topo amb algú que em crida però no identifico la seva veu. Només et veig a tu. Però no hi ets. I et busco i busco un refugi a la sorra, i intento desxifrar el consol que m'ofereixen les ones i assere-nar-me amb les carícies del vent.

Feia exactament quaranta-tres setmanes que no estava tan aterrida com ho estic ara mateix. L'aire és fred i es mou amb força. Fa mala la mar i em despena. Sembla que la naturalesa et doni la benvinguda o s'adapti al meu cor. Tanco els ulls i un plor suau em baixa per la galta dreta.

Avui no hem anat a classe perquè hem considerat més oportú reunir-nos amb la Joven-tut per preparar la campanya de la militància d'estiu. El teu pare està reunit a Madrid i t'estàs prenent la primavera amb més llibertat que mai. La sessió ha finalitzat poc abans del migdia i m'has convidat a dinar a casa amb la teva mare i l'àvia. Dius que no tingui vergonya, que el pare no hi és avui i elles entenen la meva situació millor, i accepto du-

bitativa. No és que no les vulgui conèixer, sinó que pateixo per si em jutgen, però no em penedeixo de la decisió quan em plouen les floretes només d'entrar per la porta.

Parem taula al vostre jardí i dinem amb tranquil·litat gaudint del sol que encara no pica. En acabar, elles dues pugen a les seves habitacions a reposar i ens quedem tu i jo endreçant la cuina.

Havent acabat de fer els plats em proposes d'estirar-nos a la gespa i prendre el sol. Recolzes el teu cap sobre la meua panxa i m'enredo els teus rínxols als dits. No tenim pressa. Hi ha temps per tot. No hi ha ni un núvol i els vostres arbres estan esplèndids. No tindria cap inconvenient de passar la resta dels meus dies així. Penso que soc massa jove per fer aquesta sentència, però no crec que vagi massa errada. Em fas feliç.

No sé com he acabat adormint-me, però el primer que veig en obrir els ulls són les teves ninetes molt a prop de les meves.

— Collim cireres? — em preguntes mig somrient.

Com sempre, trobo que la teua idea és excepcional, i ens enfilem a l'escala de fusta que guardeu al rebost.

I passa la tarda volant, mentre riem i tastem els fruits vermells que tot just neixen.

De sobte, sentim que s'obre la porta del jardí obrint-se, i baixo perquè deu ser la mare que em ve a buscar.

No és la mare.

És el teu pare.

— Maria Sofia Ortega Castellón.

I mai més vaig escoltar ningú pronunciar el teu nom.

Vint-i-dos anys més tard encara puc recordar la seva mirada ferotge quan ens va trobar juntes. No t'he tornat a veure. No he deixat de pensar en tu.

La carta em crema entre els dits i he d'inspirar i expirar profundament durant tres minuts més per deixar de tremolar abans d'atrevir-me a obrir-la. Et torno a tenir amb mi.

Estimada Victòria,

El pare se m'emporta, com vas poder entendre ahir pels crits que va fer. M'ha dit que anirem a viure amb l'àvia, a Loyola, perquè considera que necessita companyia, que no en té prou amb els cinc gats i els amics que la porten a ballar. Treballaré a la llibreria que té el tiet. Estic desesperada.

No sé què dir-te perquè no puc pensar amb claredat. No he parat de plorar des que ahir va obrir la porta del pati del darrere i ens va veure sota el cirerer. Empaquetant totes

les meves pertinences imprescindibles, he trobat una caixa al menjador amb vint llibres com aquest de la Montserrat Roig, que estan pendants de revisió i encara no poden ser venuts. Diuen que hi han trobat mots amenaçadors per la unitat del règim. Quines ganes de cremar-ho tot. No abandonis la Joventut, ho aconseguirem d'aquí ben poc. Espero que t'agradi la novel·la.

Si us plau, no m'escriguis ni em busquis perquè els teus intents fracassaran. Tens la sort de no conèixer el pare, però pots imaginar de què és capaç per tot el que hem parlat. Mentiria si et digués que ens tornarem a veure aviat.

No tinc massa temps, perquè el tren surt en menys de vint minuts, però em dispenso a ser del tot sincera.

Estic enamorada de tu, Victòria.

Ho estic des del dia que ens vam conèixer i vas venir a demanar-me consell perquè li volies regalar un llibre a la teva mare. Et vas endur una traducció dolentíssima de Madame Bovary, perquè et vas enamorar de la història de la protagonista quan te'n vaig fer un resum i no vas voler acceptar cap altra recomanació. Recordo la teva cara d'il·lusió com si fos ahir.

Et brillaven els ulls de la mateixa manera que t'han brillat cada nit que hem baixat al port. Et vull dir que no feia broma quan deia que m'hagués agradat que marxéssim juntes amb vaixell fins a Roma, i encara no ho dono per perdut. Roma no té mar, deies. I sospirava i recolzava el cap a la teva espatlla i m'inundava la por del rebuig.

Estic enamorada de tu perquè t'he vist de totes les maneres possibles, i en totes m'has encisat. M'has fet lloc dins el teu cor i he pogut conèixer les teves pors de la mateixa manera que has conegut tu les meves. Has estat l'escalfor que necessitava per superar els hiverns i has fet que les primaveres arribessin just després dels Nadals. Has fet que aprengui a estimar i a estimar-me, a cuidar i a cuidar-me. No tinc prou paraules per expressar el que sento i crec que res del que pugui dir serà comparable a tu.

T'admiro com no he admirat a ningú mai. I no és conseqüència de l'amor, sinó reconeixement pel teu talent excepcional. Espero que no deixis d'escriure. Tant de bo un dia ens arribi a la botiga un llibre amb el teu nom i pugui col·locar-lo amb orgull a l'aparador.

Em sento afortunada de tenir-te al meu costat. O d'haver-te pogut tenir. No puc acceptar la meva partida.

Però no penso rendir-me. Ara per ara no podem mantenir-nos en contacte, però quan en compleixi vint-i-vuit, tornaré a buscar-te. Encara que tu en tindràs vint-i-cinc, espero que et deixin marxar de casa. Podríem viure juntes, en un piset a la part vella de la ciutat. Jo hauré pogut estalviar prou amb les hores extres que faré a la llibreria i fins i tot podrem adoptar un gatet blanc. Però no sé si amb això en tindràs prou. També ho entendreé si quan torni ja has refet la teva vida, però podríem seguir sent amigues. O conegudes. O un simple record. El que tu desitgis, serà sempre complert.

No em trobis a faltar, no em necessites per res. Ets la persona més valenta que he tingut al

costat i podràs seguir el teu camí tu sola. Espero que no decaiguis, i si ho fas, recorda les meves abraçades per poder tirar endavant.

Digues-li a la teva mare que la trobaré molt a faltar i que cap dels pastissos de poma que pugui tastar allà on vagi seran millors que el seus.

A partir d'avui comptaré els dies que em queden per tornar-te a veure. Menys de 3.149. No serà res.

Pensa en mi quan miris cap al port de Civitavecchia.

T'estimo més que mai, Sof.

Torno a tancar els ulls i ploro desconsoladament. On ets i on has estat Sofia? Em busques encara? Em penses o ja ni tan sols recordes qui soc? Les teves paraules continuen sent certes el dia d'avui? De quina manera he perdut la meva vida sense la teva companyia.

Jo també estic enamorada de tu, més de dues dècades després de la nostra separació. Ni home ni Sant han fet que oblidés la teva puresa, la teva essència, els teus valors. T'he estat enyorant cada dia de la meva vida. Ens he imaginat corrent de nit per Trastevere més vegades de les que he tocat els llavis del meu marit. Pobre Miquel, i pobres tots els homes que han estat tan sols un pedaç per tapar la ferida d'una bala que encara està tendra. No em sap greu per ells. Més he hagut de patir jo. Ell és la meva única via per l'acceptació social i tu eres el meu camí a la plenitud.

És clar que no he deixat d'escriure. He escrit sobre tu, sobre nosaltres i els nostres somnis. Mai he presentat les meves obres a les editorials perquè no els he volgut fer perdre el temps. He estat mestra d'escola de barri i els he parlat de Verdaguer amb la mateixa passió que ho feia amb tu.

No he viscut des d'aquell moment. He rigut, he estimat, m'he banyat a la platja, he cantat a ple pulmó, he passat nits desperta i he gaudit fent el que més m'agrada, però no t'he trobat enlloc. Sempre t'he pensat i mai he estat capaç d'oblidar-te, Sofia. He intentat construir una vida nova i he fracassat. Tu eres la meva única glòria i el meu únic anhel. Tenint-te a prop sentia que podia arribar a tot arreu on em proposés. Érem imparables.

Eres el meu paradís.

Tant se val. De res em servirà lamentar-me de tot el que he perdut. Vull agrair a la vida que em va ensenyar a estimar i ens va regalar l'una a l'altra. Per aquells anys efimers puc dir que soc afortunada. Mai n'hauria tingut prou.

Tanco els ulls i fins i tot et puc veure asseguda al meu costat. En una altra vida ens trobarem i creuarem la Mediterrània agafades de la mà.

I ara, que no em queda ni tan sols temps, només desitjo trobar-te als camps Elisis.

Allà sí que podrem gaudir dels fruits prohibits.

M'ESTIMO AMB INCERTESA

LAIA VIDAL PI

Desitjo que m'estimis
ho desitjo sense saber-ho
sense saber que et necessito
em trenco quan no et sento

Eres amb mi quan no ho sabia
ara que ho sé ja no hi ets vas lluitar
i jo t'allunyava
i ara que et vull, on ets?

M'has deixat abandonada
et fas mal i no m'escoltes
camines sola atrapada
en un cos que només fa voltes

Busques comprensió
en moments de desesperació
em busques sense cap sentit
et confesso, sempre seré aquí

Deixa'm trobar-te
m'he adonat que fugir no serveix de comodí
ara et vull aquí i amb mi
Vull veritats i realitats si no et tinc no soc res
no puc ni vull ser un cos
sense mes...

No et pensis que serà senzill soc un espiral
d'un únic sentit que hauràs de cuidar i escoltar
sense por a ferir ni acceptar

Soc sensible però forta
un dansa d'emocions que balla dins el teu cor
i que batega fort

Estima'm perquè t'estimo
Estima'm per ser tu
Estima'm perquè ningú ho farà com jo
Estima't perquè ets única en aquest món

ALLÀ ON LES PARAULES NO ARRIBEN

MARTÍ CASANOVAS OLIVERES

Necessito abraçar-te per darrere,
notar el teu cos contra el meu,
estar entre la calidesa dels teus braços.
Necessito que em diguis que tot anirà bé,
encara que després no sigui així.
Necessito els teus petons
i els teus cabells fent-me pessigolles a la cara.

Necessito refugiar-nos sota els llençols,
amagant-nos d'aquest món i oblidar-lo per uns instants.

I si t'adorms abans que jo
et diré que t'estimo a cau d'orella.
I si m'adormo abans que tu només espero que en mirar-me
t'enorgulleixis de la persona que hi veus.

I si per una casualitat ens adormim a la vegada,
sabré que tot va bé
i ens trobarem allà on les paraules no arriben.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2021
Premià de Mar

GRUP E: 3r o 4t d'ESO

ELS SUBURBIS D'UN CRIM

NOA PONT MEDINA

Mentre caminava per l'andana de la línia blava del metro, en Theodore Clarke es va preguntar què hauria estat de la seva vida si no fos un assassí. Podria, tal i com sempre havia somiat, haver-se convertit en un corresponsal d'èxit, amb possibilitat d'optar al premi Pulitzer? O potser la seva vida hauria pres el mateix rumb que la d'aquell imitador d'Elvis Presley, a qui acabaven de pagar deu cèntims per la seva actuació? Sens dubte aquestes i moltes més possibilitats haurien estat obertes, però mai es va imaginar dirigint-se a l'escena d'un crim, a aquelles hores de la nit i amb una pistola amagada a la jaqueta.

Va pujar ràpidament les escales de l'estació i es va aturar al davant d'un restaurant de menjar ràpid a esperar que el semàfor es posés en verd per als vianants. Per la seva banda van passar un grup d'adolescents que van llençar una llauna de refresc a una paperera excessivament plena, el que va fer que un diari llardós i una bossa de plàstic es precipitessin cap a terra, fent instintivament que s'apartés uns centímetres.

Abans que el semàfor es posés en verd, en Theodore va aconseguir distingir a la llunyania els llums de les ambulàncies que giraven cap a l'est, cosa que li va indicar que no arribava excessivament tard. Va recordar llavors que encara portava a la mà el got de cartró amb el seu cafè del matí i el va sacsejar lleugerament amb l'esperança que encara en quedés, però estava buit. Va pensar seriosament parar-se a l'Starbucks que hi havia a prop, però després va recordar l'escenari que l'esperava al parc Hayden, així que va decidir contenir-se, encara que sí va anotar mentalment fer-ho més tard.

Quan va arribar al cordó policial li va ensenyar la placa a l'agent que vigilava, i aquest li va fer un gest amb les mans enguantades perquè passés. Mentre tractava de no ensopegar quan passava per sobre de la cinta li va venir al cap la imatge de l'Ullals, el noi amb aparença pertorbadora que li havia venut la placa, i es va estremir lleugerament en recordar el cop de puny que li havia donat en intentar regatejar.

Des de la seva posició podia observar els agents treballar sota la carpa, als forenses analitzant proves, els tafaners i la premsa, que sempre eren a primera línia quan es cometia un crim. Hi havia un grup de dones de mitjana edat sent ateses pels sanitaris a un costat de parc, amb símptomes d'estrès posttraumàtic -llàgrimes, calfreds, mirades perdudes- i uns milionaris en carret de golf transmetent la carnisseria en directe amb els seus *smartphones*.

S'hauria d'haver quedat en aquesta posició, analitzant des de lluny la situació, però no va poder contenir els seus impulsos i va haver d'acostar-se uns metres. Es va recolzar sobre el tronc d'un arbre i va escoltar. Va escoltar els forenses dictaminar el sexe i l'edat de la víctima, va escoltar la inspectora Morgan maleir en veu baixa en assabentar-se que es tractava d'un nen. Va escoltar també a un parell d'agents rient d'un acudit i al seu superior recriminant-los per la seva falta de decòrum en aquella situació.

Aviat va saber que era hora d'anar-se'n, perquè no tardarien a adonar-se de la seva presència, i tot i que s'ho estava passant d'allò més bé, va fer cas als seus instints, i es va posar a caminar, lentament i arrossegant els peus pel paviment, en direcció al motel on s'allotjava. El local estava situat als afores de la ciutat, entre suburbis urbans, i passava desapercebut per la seva aparença fosca, que es camuflava amb la brutícia que cobria els carrers. Fins i tot per al Clarke, que havia estat anys a la presó, allò era bastant fastigós. Abans d'entrar per la porta principal va haver d'esquivar un parell de rates i un senesostre, que va sacsejar el seu got de plàstic més ràpidament quan el va veure passar, i que el va seguir amb la mirada fins que va travessar la petita porta del motel.

El que va passar a continuació no estava dins dels plans d'en Clarke, i és que just quan va creuar el llindar es va veure envestit per un home tatuat i amb trets soviètics que el va colpejar a l'estómac amb força fins que va caure a terra, retorçant-se de dolor. Per darrere hi havia l'hostaler que, sense immutar-se, picava els seus dits sobre el talonari i l'observava. En Theodore es va aixecar com va poder i abans que el gegant pogués reaccionar li va llançar un cop de peu amb la seva adolorida cama que va semblar no fer-li ni una rascada. Allò va fer-lo enfadar, ja que es va tornar a abalancar sobre ell, aquest cop amb més força, i el va deixar ple de blaus recolzat sobre una paret. Després es va retirar i l'hostaler, que seguia per allà, li va deixar anar un ultimàtum: Si no pagava el lloguer de la seva habitació, aquell no seria l'únic ni l'últim atac.

En Clarke no es podia permetre pagar l'hostal, però tampoc podia quedar-se sense allotjament en una situació tan complicada, així que aquella nit va decidir fer una curta parada al casino, en què va utilitzar els seus dots persuasius i la seva capacitat de raonament lògic per deixar sense blanca un grup d'homes de mitjana edat al BlackJack. Va usar una part d'aquests diners per pagar els pròxims dies de la seva estada al motel, i a l'entregar-li el feix de bitllets l'hostaler semblava més que satisfet i el va deixar passar sense cap inconvenient.

Un cop a l'habitació va utilitzar la farmaciola de primers auxilis mig buida que havia trobat a un dels calaixets del lavabo per curar-se les ferides d'aquella tarda, únicament il·luminat per la llum del cartell de neó del bar de l'altra vorera, que es filtrava pels forats de la finestra. Quan va acabar es va deixar caure sobre el dur matalàs que hi havia a terra, enmig de l'estança, i va tancar els ulls.

Aquella nit va reviure en somnis escenes del seu vell amic, el Joe, jugant al parc Hayden amb el seu fill menor, i del mateix fent-li una forta abraçada al baixar de l'autobús escolar. En Clarke se'n recordava perfectament d'aquest últim moment, en què, mentre observava de reüll assegut en un bar, es va adonar que havia de ser ell, havia de ser el nen, per així prendre-li al Joe el que més estimava, tal i com ell havia fet.

En alguns moments es despertava i es prenia uns moments per reanalitzar el seu pla mestre abans de tornar a adormir-se. No anava a mentir, li havia divertit jugar amb la ment dels policies i col·locar pistes enginyoses que els dirigien fins a l'escena del Joe matant al seu propi fill, i encara que la part del motiu li fallava en aquesta escena, les

evidències eren tan clares que era pràcticament com si l'haguessin trobat sobre del cadàver, i, a diferència de les pel·lícules, en la vida real això solia significar que era l'assassí.

L'endemà es va despertar pel soroll que algú estava fent al colpejar la seva porta. Al principi no va tenir ni la més mínima intenció d'aixecar-se, principalment perquè encara estava molt adolorit, però els cops cada vegada se sentien més, així que finalment va obrir la porta amb actitud desganada. Es va trobar al davant d'una dona molt ben vestida, que es va identificar com a inspectora d'homicidis i li va demanar permís per emportar-se'l a comissaria a fer-li unes preguntes.

En Clarke sabia que oposar-se o demanar un advocat el faria semblar sospitós, així que no va posar pegues a la inspectora i fins i tot la va acompanyar voluntàriament fins al cotxe patrulla. Es va passar el trajecte mirant serenament per la finestreta, o almenys això semblava, perquè realment aquells eren els seus moments per a auto convèncer-se que tot aniria bé, i que per molt llestos que es creguessin aquells policies, ell ho era més.

— Senyor Clarke? — La veu ferma de la inspectora el va despertar de les seves divagacions interiors, i és que pràcticament no s'havia adonat del moment en què havien baixat del cotxe i havien entrat a la sala d'interrogatoris.

Li va preguntar sobre la seva relació amb en Joe, si coneixia al Ryan, el seu fill, i si sabia el que li havia passat.

— Sí, me n'he assabentat aquest matí, és horrible, oi? Pobre Joe, no m'imagino el que deu estar passant! Encara que no fóssim gaire bons amics en el passat, mai li desitjaria això!— Li va deixar anar amb una fingida veu d'angoixa a la inspectora, que va semblar creure'l.

— Sento preguntar això, però és el protocol: ens pot donar informació sobre on o amb qui estava quan es va cometre el crim?

— Sí, sense cap problema. Aquella nit vaig estar a casa, veient una pel·lícula amb el meu amic, Harold.— Va observar la seva expressió i va saber que havia d'afegir més informació. - Mira, li deixo per aquí el seu número de telèfon, perquè ho comprovin si cal.

Havia d'haver estat una bona coartada, ja que la inspectora no va tenir més preguntes i el va deixar marxar sense cap inconvenient, i fins i tot li va desitjar que tingués un bon matí.

Al sortir de la comissaria i abans de tornar al motel va parar-se en un pub que hi havia uns carrers més avall, on el Harold l'estava esperant. En Clarke li va lliurar uns cent dòlars en bitllets petits i li va donar les gràcies pels seus serveis, mentre de fons veia a la televisió del bar com s'anunciava la detenció del Joe per l'assassinat del seu propi fill. Tots els clients estaven atents a la notícia, i murmuraven escandalitzats.

Quan va acabar-se la copa de ginebra que el cambrer li havia servit va tornar al motel per assegurar-se una vegada més que tot estigués en ordre. Es va asseure pensativament a la cadira de fusta estellada, que juntament amb un escriptori diminut conformaven el total de mobles que tenia l'habitació, i va agafar un bolígraf i un tros de paper d'un dels calaixos. Escriure el feia pensar amb claredat. Al cap d'unes línies va colpejar sense voler amb el colze el gerro de roses vermelles que tenia a un costat i es va bolcar, fent que totes les flors caiguessin a terra i que arribessin rodant fins a la porta principal.

En aquell moment, en Clarke es va adonar del greu error que havia comès, perquè si aquell matí la inspectora hagués estat mitjanament observadora (i els policies solen ser-ho) no trigaria a adonar-se que havia vist a la seva petita habitació les mateixes flors que les que recobrien el cadàver del nen.

Pocs minuts després una brigada equipada amb armilles antibales va irrompre a la cambra, però l'únic que van trobar va ser el cadàver d'en Theodore Clarke amb un bolígraf clavat a l'ull i una rosa vermella a la mà. Estava mort, però en Clarke havia mort amb la satisfacció d'haver comès el crim perfecte.

ESCRIVINT, LLEGINT...

AITANA CARRASCO VÁZQUEZ

“Pren la direcció del teu cor”, deia la cançó que escoltava l’Ignis mentre vagava pel seu petit poble en l’època trista de la deessa Ceres. El vent era fred i el dia sucumbia molt ràpidament a la nit. Com menyspreava l’Ignis aquella estació. Per consolar-se recordava que no faltava gaire perquè Kore retornés als braços de la seva mare i les primeres flors comencessin a néixer. Embadalida pels seus pensaments va trepitjar un diari verd fosc que va aconseguir esborrar la imatge de les deesses Kore i Ceres del seu cap. Sense vacil·lar, va agafar el diari i lliscà el seu dit índex pel llom brodat amb fins detalls de color daurat. Va obrir-lo i observà les delicades pàgines groguenques amb aspecte envellit, però miraculosament intactes. Alçà la vista per comprovar que no hi havia cap persona que pogués haver perdut aquell diari. En realitat, desitjava que l’amo d’aquell objecte no aparegués mai, li semblava tan bonic... Va esperar uns minuts, ningú va aparèixer. Va reprendre el camí cap a casa, la seva ment ja no estava ocupada pels mites de la mitologia, només podia pensar en com utilitzaria aquell preciós diari.

En arribar a casa, l’Ignis va agafar una de les seves elegants plomes i va procedir a escriure. Però abans de tot havia de pensar el que volia redactar, no podia embrutar aquelles boniques planes. No se li va ocórrer res millor i va escriure les comunes paraules: “Benvolgut diari”.

La tinta va seguir el moviments de la mà de l’Ignis, escrivint cada una de les lletres que ella traçava. Es va aturar, rumiant com podia expressar i anotar la sensació que tenia sobre aquell misteriós llibret. En el temps que l’Ignis va trigar a decidir què escriure, la tinta que abans cobria centímetres de la pàgina va desaparèixer. Ella no podia creure el que acabava de veure, era totalment impossible. Com que no va trobar cap resposta lògica, arribà a la conclusió que havia sigut fruit de la seva imaginació. Tornà a redactar les mateixes paraules, amb la mateixa delicadesa. Al cap d’uns segons van ser absorbides de la mateixa manera que les altres. Es va quedar perplexa, li resultava extremadament difícil entendre aquella situació, no encaixava en cap dels coneixements que ella tenia sobre el món. Mentre ella intentava comprendre el que estava succeint, unes noves paraules, amb una polida cal·ligrafia que desconeixia, van aparèixer a les grogues pàgines. On abans hi havia les paraules escrites per l’Ignis, ara es podia llegir: “Benvolguda tu, Ignis”.

L’ensurt que van provocar aquests mots va ser indescriptible. L’Ignis començà a sentir por, però també curiositat. Com un diari li podia respondre? Com allò coneixia el seu nom? Es va relaxar, s’assegué davant del seu escriptori; on reposava el quadern, hi havia unes noves paraules escrites: “Sento espantar-te.” En veure això l’Ignis va redactar: “Com saps el meu nom? Qui o què ets?”

Aquella vegada la tinta de la ploma no va ser absorbida pel diari, va perdurar, intacta. “És complicat explicar-ho tot, només et puc dir que em dic Apol·lo.”

El dies van passar, el diari verd fosc començà a deixar d'ocupar espai a la ment de l'Ignis i, de nou, els mites van envair el seu cap. Ja no volia tocar aquell diari, però li costava suportar la temptació, ella era com un home navegant pel mar i el quadern, les veus de les sirenes intentant caçar-la per portar-la a les profunditats de les seves fulles. Però, finalment, va arribar el dia en el qual no es va poder contenir i va agafar el diari. Es passà unes tres hores parlant amb el que semblava una persona, era el millor conseller i confident que havia tingut mai. Aquestes tres hores es van anar convertint en quatre, cinc, sis...

Tot semblava una il·lusió, com era possible parlar amb un objecte inanimat? A poc a poc, l'Ignis, s'adonà que Apol·lo no era només pàgines: tenia cervell, però no sabia on. Per a ella era una persona, un amic. La confiança entre ells es feia més gran i l'Apol·lo començà a explicar la seva vida, en passat, com si hagués tingut el plaer de viure com a ésser humà abans de ser un diari vell. Poder parlar amb un diari era completament inimaginable, però hi havia una cosa que a l'Ignis li desconcertava més que el fet de parlar amb un objecte. Tenia la sensació que ja coneixia l'Apol·lo, però mai no havia parlat amb una persona semblant a ell i no coneixia cap Apol·lo, o sí? No és un nom comú, seria difícil d'oblidar, a més a més, sabent que a l'Ignis li encantava la mitologia i per casualitat, o no, Apol·lo era el nom d'un dels seus déus preferits.

Un matí, l'Ignis va llegir una frase i decidí compartir-la amb el quadern. Així que començà a escriure: "Tu dius que estimes la pluja, no obstant això utilitzes paraigües quan plou. Tu dius que estimes el sol, però sempre busques l'ombra quan el sol brilla. Tu dius que estimes el vent, però tanques les finestres quan el vent bufa. Per això és que tinc por quan dius que m'estimes."

Ella pensava que l'Apol·lo respondria dient que era una frase molt bonica, però el que va escriure va ser: "Estimo la pluja, no mullar-me; estimo el sol, no la calor; estimo el vent, no el que arrossega, i t'estimo a tu, no a qualsevol."

Sorpresa, es posà a pensar, acabava de dir-li que l'estimava? I si era així, com podia estimar-la? Portaven setmanes parlant, però tècnicament, eren uns desconeguts. Aquella confessió la va portar a pensar seriosament la pregunta que havia estat rumiant: jo també l'estimo?

L'Ignis va trigar dos dies en tornar a conversar amb l'Apol·lo, només volia saber si aquell "t'estimo" era veritable. Redactà: "M'estimes? És impossible, tu ets com una ànima atrapada en un diari, no ens podem mirar ni tocar, només podem parlar."

Sota aquestes paraules va aparèixer la bonica cal·ligrafia de l'Apol·lo, on es podia llegir: "Encara recordo el teu aroma, el so del teu riure. Les teves càlides abraçades, els teus ulls color ametlla perduts en els meus. Trobo a faltar la persona que era, et trobo a faltar..." L'Ignis seguia sense entendre res, què volia dir amb tot allò? Apol·lo tornà a escriure coses que en aquell moment no tenien cap sentit per l'Ignis. "Un dia vas deixar d'estar

al meu costat, em vas deixar amb un nus a la gola i amb una pressió insuportable al pit. Ha sigut trist veure com els mateixos ulls de què em vaig enamorar vessaven llàgrimes sobre les meves pàgines mentre explicaves els teus problemes, però el teu somriure em reconfortava. El que encara no entenc és per què la nostra història va acabar tan aviat i per què no pot seguir.”

Desconcertada més que mai, l'Ignis redactà: “No comprenc res del que em dius. Tu i jo no ens hem vist mai i tu sempre has sigut un diari.”

Llavors, va llegir les últimes paraules que escriuria l'Apol·lo en dies: “No m’has vist com a Ignis, m’has vist com a Nahia. El teu cervell no recorda les nits d’estiu asseguts en silenci davant del mar sentint les onades. El teu cervell no recorda l’espetarregar de la xemeneia mentre llegíem la mateixa novel·la i la comentàvem. Tampoc recorda el nostre primer petó ni l’últim adéu, però sé que el teu cor ho recorda i sé que el teu cor encara m’estima.”

Res de tot allò podia ser veritat, l'Ignis tancà el diari i el guardà en un calaix, no volia veure'l més, les coses que deia no tenien sentit.

Ella ja no parlava amb l'Apol·lo, però llegia i rellegia les seves converses, el trobava a faltar, sense ell se sentia sola. No sabia si el diari s’adonava que era obert cada nit i era muflat per les llàgrimes de l'Ignis estranyant el seu amic, o millor dit, el seu primer amor. Sense adonar-se’n es va enamorar de l'Apol·lo, un noi atrapat a un diari. Cada paraula escrita per ell era per l'Ignis una abraçada d’aquell noi que no veuria mai. Cada cop que l'Ignis obria el diari volia veure noves paraules, però alhora no volia escriure, estava confosa. Aquelles paraules que l'Ignis anhelava no van aparèixer fins un mes després. “Sé que continues llegint-me i això em recorda la primera vegada que vas escriure a les meves pàgines, la primera vegada que vas llegir-me i com a poc a poc vaig formar part dels teus dies. He sigut tan feliç veient com cada nit dirigies novament la mirada a les meves lletres, però desitjava parlar de nou. Ignis, tu ets Nahia i Nahia és tu. He pogut trobar-te, però tinc por, perquè cada dia recordo menys. Tinc por d’oblidar la teva cara o els moments junts, però el que més temo oblidar és la teva veu i la teva mirada acollidora que em feia sentir a casa, encara que estigués en el lloc més remot que hagués estat mai. Crec que ja t’has adonat que les pàgines estan arribant al seu fi i només et vull dir que quan ja no tinguis més planes per girar, encara que no tinguis més paraules per llegir, t’estimaré fins que el temps s’aturi. Sé que no recordes res de quan eres Nahia, ni com eres, ni com érem. Els teus cabells negres sempre s’embullaven a causa del vent i jo t’ajudava a desenredar-los. El teu somriure era màgic i encara més bonic quan era causat per les meves ximpleries. Tu eres la parella que sempre havia somiat.

Aquest és el segon i definitiu final de la nostra història, cada paraula que llegeixes està adornada amb una llàgrima causada pel pensar del teu nom.

Lamento haver-te ferit apareixent en forma de diari a la teva vulgar vida, vas ser l’amor de la meua vida, volia tornar a veure’t, encara que fos d’aquesta manera. Però el nostre destí estava escrit i la nostra història mai serà possible. Nahia, Ignis, adéu i fins sempre.

T'estimo.”

Després de llegir aquelles últimes lletres l'Ignis no va poder escriure res, les paraules es feien un embolic al seu cap i la seva gola era un nus acompanyat per les llàgrimes salades que brollaven dels seus ulls. Recordava el moment en el qual va obrir aquella tapa verda per primera vegada i va poder parlar amb el seu estimat Apol·lo, en aquell moment un desconegut, es va sentir tan especial... Però des d'aquell dia, al seu interior, sabia que tot acabaria malament, en el fons sabia que les pàgines s'acabarien i que les tardes escrivint, llegint i enamorant-se s'esgotarien.

Va agafar la ploma amb què va escriure les paraules que van fer que tot comencés i redactà: “Jo també t'estimo.”

En acabar de redactar aquelles últimes lletres va començar a sentir com el cap li donava voltes. Tot el que abans veia amb nitidesa ara era una barreja de formes i colors sense sentit. Va percebre com el seu cos queia cap al buit, un buit infinit i negre que augmentà la seva sensació de mareig. Va parar de precipitar-se quan va xocar contra una superfície sòlida i rugosa. Alçà la vista i va poder veure el blanc sostre de la seva habitació, però li feia la sensació que estava molt lluny. De sobte, aquell sostre va ser tapat pel rostre d'un noi amb uns ulls verds penetrants i uns cabells daurats més bonics que l'or. L'Ignis, instintivament, relacionà aquella persona amb l'Apol·lo, però com era possible? Aquella pregunta va ser resposta immediatament pel noi:

— Gràcies, moltes gràcies per ajudar-me a sortir. El teu “t'estimo” ha fet possible això. Per fi puc veure la llum del sol, per fi podré deixar que la meua pell senti la fredor de la pluja, per fi els meus cabells volaran al ritme del vent.

— Com? Tota la nostra història ha sigut una farsa? - preguntà l'Ignis trista i alhora enfadada.

— Ignis, només necessito viure. Vull ser jo qui senti l'herba mullada sota els peus, vull ser jo qui escolti la pluja, vull ser jo qui acabi amb aquesta història de paper convertint-la en cendres...

UNA REVISTA

JÚLIA NAVARRO LENTHÉRIC

Obrir els ulls amb una llàgrima,
pensar que torno a la rutina.
Mirar-me al mirall tota pàl·lida,
utilitzada com una nina.

Tenir aquella sensació
Aquella que no et dóna valor,
asseguda en un racó,
només vull brillar com l'or.

No brillar per ser vista,
sinó per no ser ignorada,
per tothom soc una revista que utilitza i és llençada.

Autoestima baixa, empatia zero,
entro dins la caixa tant dura com el ferro.

No vull sortir
allà em sento segura,
no vull patir
ni tornar a l'aventura.

Més ben dit a una batalla,
sense inici i qui sap final.
Una batalla que diu calla,
que no et deixa fins fer-te mal.

I aquella persona,
aquella que et mira,
i durant una estona somrius i t'admira.

Torno a casa, com una revista.
Bonica per fora però mai vista.

ÉSSERS

NÚRIA FORTUNATO JIMÉNEZ

Ànimes lliures
plenes de somriures trencats
i cuirasses de cristall
que es passen dia a dia batallant

Joves cansats de la pressió constant
de no donar a l'abast
de sentir que són un cas a part,
i de saber que no encaixen en cap costat

Guerres internes
devorades per un instint caçador
on lluiten la realitat contra la ficció,
la veritat contra la imperfecció

Set de venjança
contra una ferida incurable
creada per unes simples paraules paraules que mai seran oblidades

I és per això que
vivim dins d'una presó limitats per les nostres pors,
aquestes que ens frenen a ser, a viure, a sentir emocions

Dies de sol i d'energia
et vesteixes d'una trista fisonomia
dins teu no existeix l'alegria;
no coneixes el concepte d'una feliç vida

Veus com se t'escapen els somnis, les il·lusions,
les ganes de menjar-te el món
i és que, dins d'aquest panteó,
som simples éssers esperant la mort

Però, de cop, a l'horitzó
apareix una llum dins la foscor
una llum que et guiarà a ser millor.
L'única manera de créixer és saber conviure amb el dolor.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2021
Premià de Mar

GRUP D: 1r i 2n d'ESO

UN SOMNI ESTRANY

IRENE CAMPOY PRETER

El meu germà gran vivia enganxat al videojoc, estava com posseït per aquell aparell que el transportava a un altre lloc, a una altra realitat on desconnectava de tot i de tots i parlava i reia com si ho fes en un parc de jocs qualsevol.

Eren temps de post pandèmia, on les reunions i les trobades havien quedat en segon pla i encara quedava per recuperar aquella rutina de places, parcs i gent. Abraçades i petons encara no tocava. Així, tot era normal dins l'anormalitat que corria. El meu germà, en Biel, havia trobat un lloc on era lliure, feia amics i compartia bromes i curses amb altres que, com ell, fugien del quotidià.

En el seu món inventat anomenat Fall Down, la gent es disfressava i participava en curses on havia de superar fruites gegants que et queien a sobre, muntanyes de lava de xiclet rosa o martells gegants plens de punxes mentre corries per un pont medieval tot intentant arribar a aconseguir una corona que et donaria el poder de la victòria.

Ben mirat era un món al·lucinant: corries, saltaves, fins i tot volaves, però al caure sempre podies tornar a començar, no et feies mal, no tenies cops de veritat. De fet, era una enveja pura veure'l gaudir així, semblava real però no ho era, semblava que et movies molt però no treies un peu de la cadira...

Una nit mentre ell jugava i la resta dormíem, el vaig sentir riure amb unes ganes força contagioses. Per un moment vaig dubtar si estava jo somiant, però em vaig llevar i vaig anar en silenci fins al menjador... i encara ara flipo: tenia tot el menjador de casa ple de nois i noies amb les "skins" més diverses, asseguts entre el sofà, les cadires i el terra, tots allà explicant les seves experiències del dia, que si havien marcat gol amb una pilota gegant, que si s'havien colat per una anella daurada per fer més punts, que havien caigut en la lava de xiclet, que un els havia llençat del pont a baix i havien perdut tots dos la partida, que en una "custom" tots eren unicorns... Jo no donava crèdit a tot el que veia i sentia, pensava que en comptes d'estar al menjador de casa, la porta de l'habitació m'havia conduït fins a dins del mateix joc del Rompe Ralph i estava a punt de fer una cursa amb la "Vanellope" de contrincant.....si en aquell moment m'hagués passat pel costat un emoji saludant ho hauria vist normal i tot!

Vaig examinar totes les cares de tots els personatges que estaven al menjador. Era ben curiós, cocodrils, elfs, pares Noel, galetes de sucre, gelats, tasses....hi havia disfresses de tots els gustos....jo hauria triat la d'unicorn alat amb potes de dinosaure.

Estava embadalida darrere de la porta del menjador observant, no entenia res de res, i el meu germà allà estava xerrant i rient amb tots ells com si fos una partida més, tots duïen un rellotge amb una gran pantalla per on seguien el joc i per on s'enviaven missatges contínuament.

Mai no havia vist que en Biel tingués aquell rellotge a casa, d'on deuria haver sortit? Era del seu color preferit, blau intens. El duia posat al canell esquerre i el feia servir molt hàbilment, com si no fos el primer dia que el portava. També duia una disfressa de pinya amb peus de lleó que combinava molt bé amb la resta d'amics disfressats. Jo, per a mi, pensava que Carnestoltes ja havia passat, i que aquella reunió de nit no tenia cap sentit. Els riures que feien i les històries que explicaven eren realment bones, distretes i gracioses. El meu germà explicava com la meva mare havia jugat en una partida, vestida de gelat de xocolata, i com en una de les caigudes al tornar al joc havia començat a córrer en direcció contrària pensant-se que era la primera i que guanyaria. Quin fart de riure! A mi també em va fer molta gràcia.

Vaig recordar que m'havia llevat pel soroll que sentia i em va sobtar que els meus pares no estiguessin llevats també amb aquell escàndol, així que vaig tancar suaument la porta del menjador i vaig anar a veure als meus pares a la seva habitació que estava al fons del passadís. Vaig obrir amb cura la porta i vaig notar que respiraven tranquils i que dormien ignorant tot el que passava allà al menjador. Em va semblar molt estrany, perquè la meva mare a la nit pot no sentir una bomba atòmica, però qualsevol sorollet relacionat amb nosaltres el sent a la primera, així que no entenia com és que no sentia els riures del seu fill gran, allà al menjador amb tanta gent. De fet jo també estava encu- riosida perquè al tancar la porta del menjador no es sentia res... Res de res.

Vaig deixar els meus pares dormint i vaig passar pel bany i de passada em vaig rentar una mica la cara, m'havia d'espavilar una mica per tornar al menjador i continuar veient l'espectacle.

Vaig tornar a apropar-me a la porta del menjador, vaig obrir suaument i zassssss, no hi havia ningú, res de res, ni rastre de la gent, ni de les disfresses, ni dels riures. Estava al·lucinant! No sabia què pensar. Vaig tancar ràpid, amb una mica de por, i vaig córrer fins l'habitació del Biel i allà estava, embolicat amb l'edredó, travessat al llit en aquelles postures que ell tenia al dormir, i més "sobat" que mai.....em vaig posar la mà al cap, em vaig tocar els ulls ben fregats, vaig anar al menjador i, res, tot en calma. No ho entenia. Què havia vist jo, on eren tots?

Allà dreta al mig del passadís, el meu cap anava a mil pensant en tot allò, no tenia ni idea sobre què pensar.

Vaig beure aigua, vaig mirar un altre cop al menjador i tot estava tranquil, tot apagat, tot recollit com sempre ho deixa la mare. Per un moment vaig pensar que m'ho havia imaginat tot i vaig enfilem camí cap al meu llit a veure si era capaç de tornar a dormir amb tot el neguit que havia agafat. A l'arribar a la meva habitació em trobo que jo estic al llit, jo estic dormint! M'espanto com mai, obro la boca per cridar esbojarradament i tot d'una, s'obren els llums, el meu germà m'agafa fort, fort i fort com mai i em diu: "T'he pillat, ara la pagues TU hahahahaha!!! Vaig a amagar-me, compta fins a 30...." i just quan intento començar a contar la meva mare se m'acosta, em mira dolça i diu, jo ara ja no jugo més a pillar que he de fer coses, seguiu jugant en Biel i tu, Laia, si voleu.

El meu cap dona voltes com una punyetera roda, no entenc res de res, qui juga de nit?

Vaig a mirar el meu rellotge per confirmar que era de matinada i al meu canell em trobo un rellotge de pantalla gran del meu color preferit igual com el que duïen tots els amics disfressats que abans eren al menjador. En un atac de ràbia lluito per treure'm aquell rellotge que jo no havia vist mai i mentre me'l descordo comença a sonar un sorollet familiar, una mena d'alarma, l'alarma del meu despertador. Corro per apagar-la i me n'adono que estic al llit, al meu llit dormint, em pregunto si seré somnàmbula, si estaré passant una mala època i tinc al·lucinacions, si necessito un metge amb urgència, però pel contrari em noto descansada com si hagués dormit tota la nit plàcidament, ja no sé què pensar, em torno a llevar, corro al menjador i aquest cop SÍ, aquest cop a l'obrir la porta només em saluda la meva gosseta Lula com cada matí.

Estic molt confosa i segurament deu haver estat tot un somni... ben estrany, ben mogut. Un somni virtual dins una realitat anòmala. O una realitat virtual dins un somni anòmal... O... Tot d'una sona el meu mòbil, missatge de les amigues que m'esperen per anar a l'insti. I jo amb tot el cap fet un embolic sense saber si els ho explicaré o què faré. Em vesteixo, agafo les coses, surto per la porta com cada matí decidida a explicar el meu somni i... ohhhhh nooooooooo totes les amigues porten el maleït rellotge de pantalla gran del meu somni! Estarem vivint tots el mateix somni, estarem tots atrapats en aquest nou món???

DIES SENSE NOM

GALA AMADO

Els dimecres són estranys. Més ben dit, la sensació de dimecres al matí. No són com els dilluns al matí, que surts de casa acabat de dutxar, i encara que no en tinguis gaires ganes, és una nova setmana, l'afrontes diferent. Però els dimecres al matí... Els dimecres al matí no tenen res d'això. Ja portes dos dies de rutina, potser sense cap imprevist, però tampoc sense cap novetat, i encara queden tres llargs dies per al cap de setmana. El dimecres al matí és un moment en què val més no pensar en quin dia és per no deprimir-se. Doncs, jo soc com un matí de dimecres. Visc per viure. Per mi, tots els dies de la setmana són matins de dimecres, així em veu la gent, i així m'he acostumat a veure'm a mi. A mirar al mirall i pensar "un dia més i un dia menys". No aspiro a res, i no espero res. La gent afronta el dia a dia perquè té ganes que arribi el cap de setmana. Però ja, per què? Què se suposa que passarà el cap de setmana? Si no hi ha cap lloc al que arribar, on se suposa que acaba el camí? És això al que la gent anomena un camí? "La felicitat està en les coses petites que fem", això diu la gent. Què? No és veritat, no ho és. La meua vida està plena de coses petites, com figura que les he de gaudir? Esperen que gaudeixi de prendre el cafè, un cafè fastigós, del bar de sota casa meua? Esperen que vegi com ha crescut un roser al parc del camí cap a la oficina i somrigui? Doncs no. No ho puc fer això. Si surto de casa i la pesada de la meua veïna ja té la ràdio posada amb el programa del Sálvame. Esperen que passegi i vegi a germans anant cap a l'escola xutant pedres i rient i això faci que alguna cosa en mi canviï, que em faci oblidar la meua pobra vida i em sigui prou per ser feliç. No és tan senzill. Ni tan sols m'agraden els nens. Ni la gent. La soledat m'amaga i em protegeix. Encara que a vegades se'm menja.

Si us plau, que no se'm mal interpreti; no em nego a gaudir de la vida, no soc com Ebenezer Scrooge de Charles Dickens. Sí que la vull gaudir, però no em dona gaires raons per fer-ho. No és que tot em posi de mal humor, que sigui un amargat, és la manca de sentiment que m'envolta, com si fos incapaç de sentir quelcom pel que veig.

Però no estic tan sol com es pensa. No vull fer llàstima. Sí que tinc un motiu, petit i individual, però meu. El meu racó preferit en el món és la Llibreria Sense Nom. D'això sí que gaudeixo, és l'únic lloc on em sento acompanyat, l'única cosa que em fa sentir viu. Llegeixo i llegeixo per evadir-me del món. Les paraules dels llibres, les històries que visc com si fossin meves, li donen una mica de llum a la meua vida. Mai he tingut ningú amb qui compartir aquest hobby. Tampoc em cal. M'ho guardo per mi. Els llibres em fan sentir tot el que la vida em nega.

"Res de nou, els de sempre a l'esquerra del segon pis, els últims que han portat a la taula darrere l'aparador", em diu la Sofia. És l'única persona amb qui potser parlo una mica més. Una dona d'uns seixanta-cinc anys, canosa, i grassoneta, que sempre porta molts anells, i un somriure tímid que li dedica a pocs clients. No és la imatge d'una bibliotecària, però és la millor que trobareu mai.

Em dirigeixo a l'aparador i miro els llibres nous que hagin pogut portar. Tres tapes diferents, dos d'ells ja me'ls he llegit, en l'últim hi ha la imatge d'un cavall sobre un fons blau i lletres daurades. "Aquest no", penso per a mi.

"Res que et faci el pes?" em diu la Sofia quan m'acosto a ella per pujar les escales. "Res de res", faig un parell de passes més i quan poso un peu al primer esglaó m'atura la seva veu un altre cop. "Per cert, et volia comentar que dimecres que ve comença un nou projecte aquí, a la llibreria", arrufo el nas inconscientment i la miro expectant. Ella em torna la mirada que no havia separat de les pàgines que mirava fins aleshores. "Es fa un projecte de crítica literària. Qui participi ha d'escollir un llibre que hagi llegit i fer una crítica per recomanar-lo." Miro cap endavant i penso si allò pot ser una bona idea, si estic disposat a sacrificar la meua privacitat com a lector per intentar tenir més vida social. Es tallen els meus pensaments quan la senyora em dirigeix un somriure tranquil·litzador amb una mirada preocupada. He estat callat uns segons llargs, segur que ha sigut incòmode per ella i em diu "No cal que em contestis ara, pensa-ho, i quan marxis, em dius si t'hi apunto". Li dono les gràcies amb els ulls i continuo el meu camí cap al segon pis.

És una llibreria molt elegant, no gaire grossa però molt bonica. Té dibuixos a les parets fets amb pintura daurada i cartells amb lletra cursiva que indiquen els diferents gèneres literaris. És acollidora quan t'hi acostumes. Fa olor de pols als racons on no hi ha mai ningú i al perfum de lavanda de la Sofia que hi passeja de banda a banda, recollint els llibres que els lectors deixen a les taules.

Rumio una estona en la proposta de la Sofia, m'ha agafat desprevingut. Em perdo entre pensaments que ennuvolen el meu cap. Sense quasi adonar-me'n, ja penso en tots els llibres que he llegit. En les històries per les que he navegat al llarg de la meua vida, des de que era petit. En els que m'han agradat més, i en els que no hi vull ni pensar perquè m'han fet pensar massa.

Podria parlar d'aquella història, aquella que era com el dilluns. Una història trista, com el blue monday de les cançons dels setanta. Un dilluns. Ahà. La història d'aquella noia que fa tant temps que no veu la seva mare. De la seva relació, que sota tota la ràbia i tristesa que mostra, hi ha un fil molt prim que la manté viva, i que fa que es necessitin l'una a l'altra. Seria suficient? Aquell llibre era maco, i sincer, trist, com els dilluns. Però massa profund, ja s'havien vist històries així. No era suficientment original. Encara que jo tampoc ho soc, però no. Aquell llibre no. Faria la del dimarts.

Aquella història tendra i freda com un dimarts. Aquella del jove de Tòquio als anys seixanta. Em vaig sentir identificat amb aquell noi: introvertit, tímid i seriós, així el definien. Però la seva vida canvia quan coneix a aquella noia, de la qual s'enamora, però no és recíproc. Cau en depressió, que dramàtic, i utilitzant el sexe amb desconeguts com a escapada de la solitud que ara l'enfonsa, la coneix. A ella. Totalment diferent a ell, de la qual s'enamora, i blah blah blah... És una bona opció, bastant personal, però massa embafadora al final. No, aquesta tampoc.

“Ei! He de tancar, carinyo”. La veu esquingada i familiar de la Sofia em fa tornar a la realitat i m’adono que segueixo a la llibreria. Ja s’ha fet fosc i la llum dels fanals es col·len entre els vidres il·luminant alguns dels llibres. La pols de l’estància juga amb l’olor a lavanda, que no l’abandona. M’aixeco i m’espolso la camisa. Agafo els llibres que descansen a sobre la taula i els deixo als prestatges. “Te’ls deixo aquí, eh?”, li crido a la Sofia mentre baixo les escales dirigint-me a la porta. “Gràcies, guapo!”, agafo el mànec daurat de la porta, que m’enlluerna i abans de marxar ho recordo. “Per cert, Sofia,” ella es gira i treu el cap per la barana del segon pis, on ha pujat mentre jo baixava. Em dedica un so suggeridor i continuu; “Vindré dimecres amb la crítica feta. Està decidit”. Ella em mira amb ulls brillants amagant orgull rere un petit somriure. La miro amb la mateixa complicitat i energia, i marxo, deixant enrere la primera situació que m’ha fet somriure en molt de temps.

Un cop a casa m’assec a la cadira del balcó, veient com la llum divideix els seus colors. La lluna i la foscor fan del cel La nit estrellada de Van Gogh, mentre els mateixos fanals que abans il·luminaven la llibreria, fan de les finestres llacs que pinten ones. Tanco els ulls, i torno a la conversa amb mi mateix que abans, he deixat a mitges.

Potser podria ser una història de dimecres, com jo. Un insuls i insípid dimecres. Una història avorrida, grisa, soporífera, en resum. Aquella d’un matemàtic sarcàstic i altiu casat amb aquella dona tan bonica i estúpida a la vegada, la qual no s’adonava que rere d’ell hi anaven les altres dues joves, que quedaven terriblement embadalides per ell i tot el que representava. Quina història més pesada. D’aquelles que entre pàgina i pàgina hi passava tota una vida, entre paraula i paraula, entre lletra i lletra hi havien anys. No, no faria aquella. No tindria res positiu a dir. No valia la pena.

Necessitava alguna cosa que cridés més l’atenció. Que enganxés el lector, com ho fan els millors llibres. D’un d’aquests havia de parlar. D’un dels millors. Que tampoc fos gaire famós, per no quedar com un principiant que es creu més del que és. Sé perfectament el que soc, i soc un bon lector, experimentat, capaç de presentar un bon llibre que no hagi llegit ningú.

Passejo en la meva memòria com si acariciés les pàgines d’un llibre molt preuat. Busco títol per títol, aquells que vaig escriure en negreta quan els vaig acabar de llegir. Aleshores, el veig. Aquell. Com no se m’ha pogut ocórrer abans. Aquell llibre ho tenia tot. Era una obra d’art. Un clàssic no tant clàssic i no tant modern. Aquell del nen especial, diferent. Aquell nen amb el qual tot lector se sent identificat. Aquell del nen que sap què és i del que és capaç. Aquell del nen que no accepta la seva por cap a ell mateix. Aquell del nen que aprèn del descontrol intentat controlar-lo. Aquell que sap qui és, d’on ve i a on va. Aquell que ho vol saber tot. Aquell qui no sap res. Aquell que soc jo. Aquell que ets tu. Aquell que és tot lector que es perdi dins seu. Aquell.

L'aigua freda m'acaricia la pell i s'endú part dels nervis que sento. Ha arribat el dia. El primer moment en molt de temps que em fa il·lusió. Tinc ganes de fer això. Ha nascut a les meves entranyes i ha fet que la meva percepció del món canviï totalment. La manera com havia sigut la meua vida fins ara penja d'un fil. "Arribarà allò que tant et mereixes", em deia la meua mare quan no era més que un marrec. Ha arribat, és ara.

Surto de casa amb els fulls dins de la carpeta de plàstic amb un clip platejat. El més net que tenia. El millor treball que he fet fins ara, perquè vol dir alguna cosa. Perquè té un sentit. Les sabates agafen millor els meus peus i camino més segur, amb més presència. Els cabells fixats amb gomina estan col·locats a la perfecció. Transmeto el mateix que un quadre del Renaixement d'algú ric. Crec que per primera vegada saludo la veïna, els nens que corren xutant pilotes fan que se m'escapi una petita rialla i dubto de la meua pròpia identitat.

Falten dos carrers per a la llibreria. Ja estic quasi a punt. En pocs moments presentaré la meua crítica. La primera cosa per la que m'he il·lusionat en, potser, anys. Anys grisos, anys tristos. Anys de matins de dimecres. Camino recte, quan giri la cantonada tindrè la porta daurada davant. Aquella que conec millor que a mi mateix. La respiració se m'accelera. Creuo el carrer i em planto davant de la porta. Aleshores, ho veig. Em quedo quiet, quasi immòbil.

"Tancat per traspàs. Propera obertura Assegurances Germans Martínez". El missatge escrit al cartell penjat a la porta de la llibreria em trenca els ossos, m'asseca les venes i es cola a la meua ànima fent que tot el meu cos s'estremeixi.

"Merda de vida i merda de dimecres".

L'ÀVIA

JAN TORNERO MORTE

La meva àvia és la millor del món
m'estima a mi i a tothom.
Cuina molt bé les lleties i els macarrons,

però el més bo de tot són els canelons.

Amb ella jugo a les cartes i al dominó,
a vegades crec que la guanyaré,
però sempre em dona la lliçó.

Quan em dona xocolata i els caramels,
i quan em refredo el got de llet amb mel.

Ai, àvia, quan t'estimo tu que m'ensenyas a cuinar,
tenir bona actitud i col·laborar.

Tu que sempre que hi ets quan dormo o quan dino,
i et faig aquest poema perquè sàpigues quant t'estimo.

UNA FLOR AGRA

SÍLVIA MARTÍN CAPARRÓS

El vent no s'emportà les meves paraules,
senzillament no encaixaven al nostre context.

Es queden sota el teu reflex;
ho miro de lluny, que així perdura més.

Mata l'ocell que canta,
et vull sentir a tu.

No sones dolça com el caramel,
només com una flor pansida,
agra, mústia, menystinguda.

El sol surt pel mal costat, per tu.
Li treus la llum
i te la quedes per a tu.
És egoista, però, què més dona?
Ningú ho veurà.

M'agrada la teva veu desfeta,
sense potència.

M'agrada quan m'ho dius a cau d'orella
i després la llepes
per tancar el secret.

Com tu, la flor pansida,
t'agrada regar-les,
veure com es desfan
a la vora del mar,
petita cala a la Costa Brava.

Petita cala on passen les coses grans
però tu no la recordes,
ningú no ho fa.

El record del que no tens cura
el de la vida meva.

I reflectida a la llum de l'espelma
sona aquella cançó de Bowie,
"Starman waiting in the sky".

Tu ets l'*Starman*.
Tu ets qui acaba la cançó.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2021
Premià de Mar

GRUP C: 5è i 6è de Primària

UN FUTUR INCERT

ENZO ROMERO AGÜERA

En Mike era un jove que tenia 11 anys, vivia a Barcelona i estava molt preocupat per la contaminació a Espanya, ja que no parava d'haver-hi un gran augment de diòxid de carboni per dia.

Ell, cada vegada que sortia de casa per anar a l'escola, trobava el cel de color negre, i això passava perquè no paraven d'entrar cotxes que contaminaven la ciutat amb CO₂.

El nen passava les nits sense dormir ja que intentava buscar una solució perquè no es contaminés més.

Fins que una nit va pensar en una idea. Poder parlar amb nens d'altres països del món per saber com era l'estat de la seva ciutat, però com ho faria?

Doncs en Mike va estar pensant en un mètode de enviar la carta a aquests nens sense contaminar, i al final va donar amb una solució antiga. Ho faria a

través de correu aeri, és a dir, mitjançant unes aus que ell tenia a l'escola i que podien resistir temperatures altes i baixes i transportar un màxim d'uns 3 quilos.

Al dia següent va demanar permís a la professora per poder agafar 10 coloms que cuidaven a l'escola i ella li va dir que sí, que ell podia agafar les aus però amb dues condicions: que el viatge no fos perillós i que les tornés abans d'un mes, ja que la professora necessitaria les aus per a una exposició molt important.

Al dia següent, en Mike va estar planificant on serien destinades aquestes 10 aus. Va pensar que les enviaria en parelles perquè s'ajudessin en els llargs viatges. Com que eren 5 parelles va creure que el més oportú seria enviar cada parella a cada continent per saber quines problemàtiques afectaven més al medi ambient a cada un d'ells.

Cada parella la va denominar amb un color. L'equip groc va ser destinat a Europa, l'equip verd va ser destinat a Amèrica, l'equip blau va ser destinat a Oceania, l'equip vermell, a Àsia i l'equip taronja, a Àfrica.

L'objectiu d'aquestes aus era anar a diferents llocs de cada continent. Les aus anaven a cases de nens que també estaven preocupats pel clima global.

Va arribar el dia en què tot estava preparat per a la partida de les aus. En Mike els va posar una bosseta penjada del coll amb una petita presentació i l'objectiu de l'experiment: saber què els preocupa als nens del món sobre el canvi climàtic i com els està afectant actualment en la seva vida.

En el moment del comiat de les aus hi havien els pares d'en Mike, la seva professora, alguns companys que s'havien interessat molt pel seu projecte i ell mateix.

Van poder veure com els ocells s'enlairaven i s'allunyaven mica en mica com un arc de Sant Martí que anava desapareixent poc a poc, perquè començava deixar de ploure fins que els colors es van fondre amb el color del capvespre. Tots es van quedar saludant amb les mans a l'horitzó amb l'esperança que les pobres aus tinguessin un bon viatge i poguessin tornar el més aviat possible.

Van passar dies i dies sense saber res de les aus fins que un dia, estant a classe, van sentir rebombori al terrat. Tota la classe va pujar ràpidament cap a les gàbies que estaven al terrat i van veure que hi havia dues aus: ERA L'EQUIP GROC!

Les aus es trobaven bé i en Mike va poder agafar les cartes.

Dos dies més tard va arribar l'equip taronja seguit del vermell. JA TENIEN INFORMACIÓ D'ÀFRICA I D'ÀSIA!!!

A la setmana següent va arribar l'equip verd, d'Amèrica. Però van passar alguns dies més abans de saber alguna cosa de l'equip blau.

Quan van pujar els nois a rebre les cartes de les aus d'Oceania es van trobar amb una desagradable sorpresa... Només hi havia una au i es trobava bastant greu. Van portar-la ràpidament al veterinari, que se la va quedar i va dir que no hi hauria problema en recuperar-la però que necessitava descansar molt.

Tot i l'angoixa que tenia en Mike i els seus companys, ja tenien moltes cartes i testimonis per saber què estava passant al món sobre el canvi climàtic.

El que van poder llegir va ser esgarriós. Estem matant el nostre planeta i no som conscients del que passa a altres llocs i aquest era el principal objectiu d'aquest projecte: què pateixen altres ciutadans en altres parts del món i per què? Hi podem fer alguna cosa per millorar?

La informació recavada va ser la següent:

EUROPA: L'equip groc va recórrer diferents països d'Europa portant un full en blanc. Aquestes dues aus van anar a Alemanya, el Regne Unit, França, Itàlia i Polònia i en tots aquests països, els nens que van rebre la fulla van escriure el mateix: que la qualitat de l'aire no era bona i que moltes vegades es veia boira fosca a sobre de les ciutats.

D'allò que es queixaven els nens dels països d'Europa era de l'emissió de gasos d'efecte hivernacle. Això és un greu problema perquè avui existeixen molts tipus d'indústries en aquests països que generen aquests tipus de gasos a més de la contaminació per la mobilitat.

AMÈRICA: La parella que formava l'equip verd va recopilar informació d'Amèrica del Nord, Central i del Sud. Els nens dels diferents països van deixar constància que sabien que hi havia problemes greus als seus territoris i que haurien de fer alguna cosa.

Els nens del Nord van escriure sobre la quantitat de gasos d'efecte hivernacle que emet el seu continent i que provoquen molts problemes a nivell global però sobretot són molt conscients que la pujada de les temperatures està afectant les zones gelades d'Amèrica del Nord, provocant una gran desfeta del gel del Cercle Polar Àrtic.

Els nens de Centre i del Sud d'Amèrica van anotar a les seves fulles que els preocupava més el que està passant amb la desforestació, concretament a la zona de l'Amazones ja que tots sabem que és un dels grans pulmons del nostre planeta.

OCEANIA: L'ocell que pertanyia a l'equip blau va anar a diferents cases de nens d'Austràlia, Indonèsia i la Polinèsia. En aquestes cartes els nens van queixar-se de com estava canviant les seves vides molt ràpidament degut, sobretot, a les emissions contaminants de la indústria i a les emissions per la mobilitat.

Molts nens han vist com estan canviant els boscos tropicals d'Indonèsia i Malàisia. Altres es queixaven del gran canvi sofert en les grans quantitats de coralls que hi ha a Polinèsia i que afecten a molta fauna i flora de la zona.

ÀSIA: Els ocells que van arribar van portar testimonis molt seriosos de com estan canviant diferents parts d'aquest continent tan gran. Alguns reflectien com estem deixant moltíssima brossa a casos de la gran quantitat d'expedicions que cada any són més al Nepal, amb excursionistes que van allà per intentar pujar l'Everest, el K2, l'Annapurna o el Lhotse. Tots ells pertanyen a la serralada de l'Himàlaia però s'hi accedeix des de diferents països: Nepal, Buthan, Xina, Pakistan i Índia. Hi ha massa brossa als campaments base que afecten a la fauna i la flora de la zona.

També hi havia moltes queixes de contaminació de rius com el Ganges a l'Índia o altres rius a la Xina degut a la gran quantitat de residus que la enorme població d'aquests països hi llença, a més a més de la contaminació de les indústries sobre aquestes aigües i que finalment acaben al mar, afectant també els respectius ecosistemes.

ÀFRICA: Les aus arribades d'aquest continent estaven esgotades del trajecte. Les cartes escrites pels nens d'aquell continent diuen que al llarg dels anys van veure com el desert es feia com més gran, més proper a les ciutats.

Les zones més tropicals patien temporades d'incendis provocats i de pluges molt copioses que provocaven el desbordament dels rius i com a conseqüència la gent va haver d'anar a viure més lluny de l'aigua, que és el que necessiten pels cultius i el bestiar.

Totes les cartes eren preocupants, moooolt preocupants i en Mike va decidir recopilar-les totes en un dossier i va començar a fer l'únic que va poder fer amb la seva edat: enviar còpies als mitjans de comunicació perquè difonguessin el missatge que ell volia transmetre:

ESTEM DESTRUINT EL NOSTRE FUTUR.

En Mike va decidir fer alguna cosa per conscienciar i canviar conductes ensenyant el que està passant al mon.

TU PENSES FER LA TEVA PART?

MALAK

MARIA MONTOLIO

Hola, em dic Malak i aquesta és la meva història. T'explicaré el dia en el qual la meva vida va canviar per complet, va fer un gir de 180 graus.

La mama va cridar, una bomba havia caigut davant de casa, havíem de fugir. Jo tenia 5 germans, ara tres... Suposo que podeu imaginar què va passar. El meu pare havia mort feia temps, en un tiroteig d'autobús. Jo tenia molta por i la mama també. La mama em va dir:

— Marxem d'aquí, no és segur.

I així és com vam emprendre un llarg viatge de 8 hores a peu per arribar al mar, on la mama deia que hi havia una barca esperant-nos. Quan vam arribar finalment a la platja, hi havia 3 barques de color taronja llampant. Juntament amb altres persones vam pujar a la barca que estava esperant-nos i la mama, jo i els meus germans ens vam arraconar a una cantonada de la barca.

No teníem menjar, no teníem aigua, no teníem res excepte una petita bossa amb molt poca roba i dues mantes gruixudes. Em vaig adormir al cap de 5 minuts de navegar, estava cansada per la caminada que havíem hagut de fer per arribar on ara em trobava. Al cap d'unes hores de trajecte em vaig despertar pel moviment de les onades del mar. Estava marejada, molt marejada. A la pastera hi havia unes 45 persones, tot i que a la part exterior de la barca posava que la capacitat màxima era de 20 persones. En aquell moment vaig notar que l'estómac em rugia, però es clar, no teníem res, ni aigua ni menjar. Com que de la meva família érem 5 persones dins la barca, uns homes es van enfadar (no se per què, mai he arribat a entendre el motiu) i ens van buidar la petita bossa de provisions que portàvem davant nostre. La van agafar i la van buidar al mar, van tirar totes les nostres provisions. Ara sí que no teníem res.

Em vaig tornar a adormir, aquesta vegada per unes 5 hores.

Quan em vaig despertar, tenia molt i molt mal d'estómac. Suposo que era perquè portava més de vint hores sense menjar ni beure. De cop, vaig sentir crits. Però no eren crits de desesperació ni de ràbia, eren crits d'emoció, eren d'alegria, d'eufòria. Jo no sabia a què es devien aquells brams, però pel que vaig escoltar, havíem arribat a la costa de Lesbos. No érem l'única barca que havia arribat, quatre barques més també ho havien fet. Un cop allà, vam emprendre un llarg viatge fins a un camp on teòricament hi havia tendes de campanya on ens podríem allotjar. Havíem de caminar per uns camins de sorra molt i molt llargs. Estava cansada i atordida. Des de la sorra de la platja, havíem de pujar a una esplanada on teòricament hi havien tendes de campanya. Van començar a caminar, ni jo ni la meva família sabíem on anàvem. L'únic que fèiem era seguir el rumb de les persones que anaven al capdavant nostre.

No ho recordo gaire bé però, crec que vam estar caminant unes sis hores i es va fer de nit. Vam dormir directament al terra perquè, és clar, encara no havíem arribats al campaments.

Va ser una nit “tranquil·la” fins que ens vam aixecar. Bàsicament em vaig despertar per crits, crits d’horror. Faltaven persones. Havíem anat a dormir unes vuitanta-cinc persones i només ens vam aixecar 65. Tothom cridava. No sé què havia passat durant la nit. Crec que les persones que faltaven les havien segrestat per fer tràfic de persones. L’única cosa que vaig pensar en aquell moment va ser: “Quin horror, no pot ser.” Havia sentit a parlar sobre el tràfic de persones, crec que ens ho van comentar a l’escola.

Tot i això havíem de seguir amb el camí per arribar al camp de refugiats. Set hores més caminant. El viatge va ser dur, llarg i cansat. Per fi vam arribar. Allà hi havien persones gregues que ens van oferir aigua dolça, pa i pomes verdes. Et podria dir que va ser la vegada que vaig menjar amb més gana de tota la meva vida.

De cop, vaig sentir una humitat molt intensa entre les meves cames, com si m’hagués orinat a sobre sense voler. Era molt incòmode, així que vaig decidir amagar-me darrere d’un arbre per mirar-me les calcetes. Em vaig baixar els pantalons i seguidament les calcetes. Oh no. No m’ho podia creure. Un calfred em va recórrer des dels peus fins a el cap. Una taca vermella d’uns sis centímetres ocupava les meves calcetes. Menstru-no-sé-què. Ah sí, Menstruació. Li vaig dir tot el que havia succeït a la meva mare. Ella va reaccionar de la forma més inesperada, em va dir:

— Oh, Malak! Ja ets una dona de cap a peus! Quan tornem a Síria, et comprarem un hijab ven bonic i que t’agradi. De quin color el voldràs, Malak?!

— Veuràs, mama jo no vull portar hijab, no vull ser l’esclava permanent d’un home vint-i-cinc anys més gran que jo. Vull ser lliure, estudiar medicina, treure’m el carnet de conduir, tenir un gos i tenir fills, però només quan jo vulgui. Els fills els hauré de tenir, parir i cuidar jo, veritat? - vaig dir amb un to irònic.

— Si.

— Doncs ja que els hauré de cuidar, parir-los i més coses, els tindrè quan jo vulgui, amb qui vulgui i quan estigui preparada.

Per l’atònita reacció que va tenir la meva mare crec que ja va quedar clar. Al cap d’uns minuts de la conversa amb la meva mare, me’n vaig anar a dormir. Vaig entrar a la barraca- tenda de campanya i em vaig arraulir amb la meva mare i els meus germans petits. Durant aquella nit no va passar res més interessant que: que se’m van xopar tots els pantalons de sang, tenint en compte que no portava calcetes. I el meu germà és va aixecar un parell de vegades per insomni.

El matí següent em vaig despertar a dos quarts de vuit, més o menys. Fora de la tenda de campanya hi havia una noia que no parlava el meu idioma. Aquella mateixa noia em va oferir una mica de llet i un trosset de pa. Em va caure bé, aquell esmorzar. Això va ser durant uns 10 dies: em llevava, esmorzava i jugava amb un peluix vell i gastat que vaig trobar quan vàrem arribar al campament, dinàvem fruita i cap a la nit sopàvem alguna cosa.

Al campament vaig fer una amiga que es deia Souhaila. Era molt bona amiga. Era tímida, divertida i fidel, no em va fallar cap dia. Tenia la meua edat, 12 anys. Havia passat pel mateix que jo: bomba a casa seva, agafar barca taronja... l'única diferència era que ella era no tenia germans. Ens vam fer tant i tant amigues que ens vam prometre no separar-nos mai, tot i que les dues sabíem perfectament que tard o d'hora aquesta promesa es trencaria. Fins aquell moment no havia experimentat mai l'amistat.

Un dia, la Souhaila em va preguntar:

— Mal, tu, quan tornis a Síria, et casaràs i portaràs hijab, no?

— No— . Li vaig respondre.

— Vull ser lliure.— vaig continuar— A Síria ens obliguen a fer el que els homes volen, però quan torni a Síria, jo seré lliure. Et convido a ser-ho amb mi.

— Tens raó, vull ser lliure. - va dir

5 mesos després...

Si, soc jo, la Malak, cinc mesos després encara continuava allà. No havia passat res interessant. Res. Cada nit li resava a Allah per sortir d'allà com més aviat millor. La meua rutina no havia canviat en res. La Souhaila continuava sent la meua millor amiga. Germana però sense compartir sang ni res d'això.

Dos mesos després, ens van anunciar una no gaire bona notícia: probablement no sortiríem mai d'allà. Fins aquell dia no perdia l'esperança però aquell anunci me la va destrossar completament. La Souhaila estava passant per la mateixa situació que jo. Estava destrossada.

Dos anys després...

Si, torno a ser jo. Tot i que ara farà uns tres anys que ens van anunciar que no sortiríem mai d'allà, no perdo l'esperança. A la Souhaila li van detectar leucèmia. Tot i això era una leucèmia fluixa. Sobreviuria.

P.D.: em vaig prometre que seria lliure i ho seré.

MANDRA

CÈLIA FERNÁNDEZ LÓPEZ

He d'acabar la feina,
perquè si no acabo no esmorzo;
perquè si no esmorzo no hi ha pati;
perquè si no hi ha pati no jugo;
perquè si no jugo...
M'avorreixo...

He de sopar,
perquè si no sopo no hi ha postre;
perquè si no hi ha postre no hi ha sofà;
perquè si no hi ha sofà no hi ha televisió;
perquè si no hi ha televisió...
M'avorreixo...

He d'aixecar-me,
perquè si no m'aixeco faltaré a escola;
perquè si fallo a l'escola em renyaran;
perquè si em renyen em caurà un càstig;
perquè si em cau un càstig...
M'avorreixo...

M'avorreixo MOLT!

LA HISTÒRIA DE SANT JORDI

KLARA TERBLANCHE

Fa molts i molts anys,
en un regne sense mals, va arribar un drac
molt espavilat.

Ell negociava
amb la gent que trobava,
però ja no hi havien animals,
perquè se'ls havia menjat amb alls.

Així que el regne va votar per saber a qui s'havia de menjar.
I li va tocar a la princesa,
Ai, quina tristesa!

La noia es dirigia a la cova,
i el dolent estava ben content,
però va aparèixer un cavaller,
que va matar al monstre en un tres i no res.

I del cos d'aquella bèstia,
va sortir una tempesta,
però també va aparèixer una rosa
que era completament meravellosa.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2021
Premià de Mar

GRUP B: 3r i 4t de Primària

LA NOVA PRINCESA DE SANT CASTANYER

CLÀUDIA MÉNDEZ

En un poble molt llunyà hi havia una nena pobre anomenada Carla que vivia amb el seu pare, en Carles. Ella era molt riallera, tenia el cabell castany i els ulls blaus.

El seu dia a dia era anar i tornar de buscar tot tipus de pals o llenya d'arbres com: plata-ners, pins, castanyers...

— Pare, pare, he arribat d'agafar tots aquests pals, he estat tota la tarda al bosc.

— Filla gràcies, però... he de dir-te una cosa...

— Què passa? Jo no he fet res, eh?

— No tu no has fet res. Saps que la teva mare Maria va desaparèixer quan tu eres petita?— va dir el pare Carles.

— Si, la mama, però què passa?— va dir la Carla .

— Doncs... que ets rica. La mare et va deixar una herència de 4.000.000.000 d'euros. Ella era princesa perquè la seva mare era la reina de Santa Castanyers i com ja se sap, les princeses hereten els regnes. Per tant, filla, tu ets la princesa que ha heretat el regne.

— Com que soc rica? Ja està bé de mentides! M'has estat enganyat tots aquests anys — va dir mentre marxava enfadada.

— Però on vas, Carla???

— On no et vegi.

Després de caminar i caminar es va perdre pel poble i va arribar a un bosc molt estrany i molt fosc. No deixava de repetir:

— Jo no soc una princesa, soc una noia normal. Com que princesa?

De sobte es va trobar un gat màgic que parlava i la Carla va dir:

— Estic somiant, Carla desperta, no pots estar veient un gat que parla.

Mentre ho deia va deixar els pals que tenia a les mans i es va pessigar a la cara i al braç.

— No estàs somiant, soc un gat màgic.

— D'acord, és veritat ets un gat màgic que parla. Seguim, tens nom?

— No en tinc, però tu me'l pots posar si vols.

- D'acord et posaré... mmm... Misimiau, sí Misimiau, t'agrada?
- Síiiiiiiii m'encanta, m'agrada moltíssim, que bé! Però puc fer-te una pregunta?
- Depèn, ens acabem de conèixer tu i jo.
- Per què estàs sola aquí en un bosc tan fosc i tenebrós com aquest?
- Perquè m'he enfadat amb el meu pare, he sortit corrents i m'he perdut. Sense adonar-me'n he arribat fins aquí.

El gat màgic anava pensant que el pares i les mares a vegades fan coses que ens poden fer mal o molestar però ens estimen molt, són molts divertits i ho som tot a la seva vida.

- Però que t'ha fet el teu pare? — va dir el Misimiau.
- Doncs durant aquests anys m'ha estat mentint constantment i crec que si em vol educar sense mentides no me les ha de dir.
- No m'ho esperava!!!! Però igual de dolent és dir mentides com no saber perdonar. Carla, el teu pare segurament et perdonarà per haver marxat d'aquesta manera i tot es quedarà en res perquè tu ets una nena riallera, divertida i bona persona.
- Gràcies, Misimiau pels teus consells. A partir d'ara sé que tinc un bon amic. Vols que juguem una estoneta?
- I tant — li va dir el gat.

Després la Carla va fer un ram de flors per al seu pare i així intentar fer les paus amb ell. Volia tenir una conversa per aclarir-ho tot i explicar-li el que sentia. La Carla i en Misimiau van quedar que dos dies a la setmana es veurien per parlar i jugar. Ella estava molt contenta pels bons consells que li havia donat el gat.

Va arribar a casa seva i el primer que va fer va ser fer-li un petó ben fort al seu pare i a continuació va ensenyar-li el ram de flors que havia preparat. Els dos van seure a la taula per parlar. El seu pare li va explicar tota la història amb detalls i li va demanar disculpes per no haver-li dit la veritat.

- Tenia por d'explicar-te que tens tants diners i que deixessis de ser la nena humil i bona que ets.

Ella li va acceptar les disculpes perquè l'estimava molt, va entendre el motiu pel qual li havia amagat i el va perdonar.

A partir d'aquell dia, el poble es va assabentar que ella era la princesa i va ser molt estimada per la gent. El seu nom va ser "LA PRINCESA DE SANT CASTANYERS".

La Carla havia après molt d'aquell conflicte amb el seu pare i quan va arribar al regne, una de les normes que va posar va ser la següent:

"Tothom al poble ha de saber perdonar, no dir mentides i ser bona persona".

Aquest conte s'ha acabat i si no serà mentida serà veritat.

MANGO

JÚLIA GUINOT GANIGUÉ

Hola soc la Leia i soc australiana. M'encanten les aventures, els misteris i els animals. Soc una nena decidida i bona persona, però el meu somni és tenir un amic coala amb el que poder passar l'estona sense que em molestin.

Un dia, passejava pel meu lloc preferit, la selva acolorida, (és com li dic jo) quan, de cop, vaig escoltar un plor i, és clar, vaig anar corrents a veure què passava. De sobte, vaig veure un petit coala pelut, de color gris claret, amb uns ulls blaus i grans, plorant perquè la seva mare estava ferida i inconscient. Llavors, sense pensar-m'ho dues vegades, vaig agafar el coala ferit i el seu fill i vaig anar corrents a casa meva.

Quan la meva mare em va obrir la porta, em va preguntar:

- Leia, per què tens dos coales als braços i un d'ells està ferit?.
- No hi ha temps per explicacions, mama! Has d'acompanyar-me al veterinari, ja- vaig dir amb un fil de veu.

La meva mare i jo, amb els coales als braços, vam anar corre cuita cap al veterinari. Quan el veterinari ens va atendre, ens va dir:

- Tinc una notícia bona i una dolenta. La bona és que la mare coala es recuperarà i la dolenta és que el petit coala haurà de quedar-se amb vosaltres mentre la mare estigui aquí.

Llavors, la meva mare i jo vam accedir. Li vaig posar de nom Mango. El meu petit Mango i jo vam viure moltes aventures junts.

Un dia qualsevol del mes d'abril, algú va trucar a la porta. Jo vaig obrir amb el Mango als braços. Era la veterinària que portava la mare coala. La veterinària va anunciar:

- En Mango ja pot tornar a ser lliure amb la seva mare.

Aquella notícia em va destrossar. Jo volia seguir amb en Mango, però sabia que havia de créixer amb la seva mare. Llavors, em vaig acomiadar amb una llàgrima als ulls i vaig veure com cada vegada, el meu Mango s'allunyava més i més.

Al cap de 10 anys, vaig obrir el meu propi refugi on tant si eres un gos, un gat, un conill etc... eres benvingut!!

EL MATÍ

EDNA PENCO

- Toc, toc
 - Qui hi ha?
 - El Sol.
 - A què vens?
- A il·luminar-te.
 - Toc, toc
 - Qui hi ha?
 - El gall.
 - A què vens?
- A despertar-te.
 - Toc, toc
 - Qui hi ha?
 - El menjar.
 - A què vens?
- A que tinguis energia.
 - Toc, toc
 - Qui hi ha?
 - La mare i el pare.
 - A què veniu?
- A que obris els ulls.

LES QUATRE ESTACIONS

MIQUEL ANTOLÍ

Des de la meva finestra
Veig les estacions passar.

A la tardor nens disfressats
compren castanyes a grapats.

A l'hivern, dels arbres ben despulats,
hi pengen llums perquè quedin il·luminats.

Les flors dels balcons comencen a florir,
I em diuen que la primavera ja és aquí.

A l'estiu, amb la finestra ben oberta,
perquè em moro de calor,
veig les famílies amb gorra i banyador.

Textos premiats
al Concurs Literari
Sant Jordi 2021
Premià de Mar

GRUP A: 1r i 2n de Primària

LA MASCARETA MÀGICA

LUCÍA MARÍN REINON

Hi havia una vegada una nena que es deia Clàudia. La Clàudia era una nena molt especial que vivia en una nau espacial.

A la Clàudia li agradava molt passar-ho bé i fer bromes als seus amics.

Un dia, mentre preparava una broma, va trobar una mascareta molt bonica i va decidir quedar-se-la. Però aquella mascareta tenia un problema, sempre que la Clàudia se la posava, perdia el control i les seves bromes es tornaven boges. Ella intentava no posar-se-la però la mascareta màgica feia màgia i sense que la Clàudia se n'adonés feia que se la tornés a posar.

Aquell problema la posava molt nerviosa i es passava el dia passejant per l'espai pensant què havia de fer.

Un dia, durant el seu passeig, es va trobar amb una monstre que es deia Lola. La Lola també semblava preocupada i la Clàudia li va preguntar què li passava. La Lola li va explicar que ella era molt feliç però que se sentia molt malament quan es menjava un animal.

La Clàudia va pensar que es podien ajudar entre les dues i després de parlar-ho van decidir que sempre estarien juntes. La Lola vigilaria que la Clàudia no es posés la mascareta màgica i la Clàudia li prepararia menjars sense carn a la Lola. Va ser una bona idea.

Van estar juntes i es van cuidar molt de temps fins que van ser grans i ja es van saber cuidar soles.

MAYA I EL CERVOLET LLEST

MAYA LÓPEZ CARBALLO

Hi havia una vegada una nena que es deia Maya. A la Maya li agradava molt cantar amb els ocellets i amb molts més animals.

Era una nena molt bonica i somniadora i tothom l'estimava molt.

Un dia mentre la Maya cantava al bosc amb els seus amics els ocellets, la nena va veure un cérvol molt bonic que passejava pel bosc. Es va quedar tan sorpresa que va deixar de cantar.

Els ocellets es van posar gelosos que a la Maya li agradés tant aquell petit cérvol i es van enfadar amb ella.

Al dia següent la Maya va tornar al bosc per cantar amb els seus amics ocells i somiant amb tornar a veure aquell cérvol tan bonic.

Quan va arribar al bosc, els ocellets no volien cantar amb ella i no la miraven a la cara.

La Maya sabia que estaven enfadats per no haver cantat i va provar a cantar i cantar però no hi havia solució.

De cop, darrere d'uns arbres va tornar a veure aquell cérvol tan bonic i petit i el va seguir fins al riu. Quan el va atrapar va descobrir que aquell cérvol parlava i que a més de ser bonic també era molt llest.

Li va explicar al cérvol el que havia passat i el cervolet, que era molt intel·ligent li va explicar com preparar una medicina per la gelosia amb flors i aigua del bosc.

La Maya va recollir tots els ingredients i va preparar la medicina. Quan la tenia preparada li va donar als ocellets i quan la van beure es van recuperar.

Van tornar a ser tots bons amics i van viure junts i feliços amb el cérvol.

COSES

SOPHIA CÁRDENAS

Veig un estel
que està en el cel.

He fet una maqueta
que era d'un planeta.

Mira aquesta estrella
és molt bella.

Hi ha una flor
que està en el balcó.

El meu gat
està molt estirat
i li agrada el gelat.

LA TORTUGA

MARC CAMACHO MONTERO

Un dia surt la tortuga
i tremola com una verdura.
Perquè el dia estava ennuvolat
i s'havia constipat.

El cel es posa molt i molt blau
i el vent bufa suau.
Pel carrer hi ha un nen molt avorrit,
que quan ha vist la tortuga, s'ha divertit.

Arriba la calor
i tot al voltant és de colors.
El nen i la tortuga amb l'aigua jugant,
molt bé s'ho han passat.

Quan el nen agafa una flor,
a la tortuga se li posa content el cor.
Han trobat un amic
i ara està feliç.